Buffalo Bill

3

EROUL FAR-WESTULUI

INDIANUL CEYEN ȘARPELE SĂLBATIC

BUFALO BILL
Eroul Far-Westului

Singura ediţie originală autorizată de colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 3

INDIANUL CHEYEN
ŞARPELE SĂLBATIC

V.1.0

Traducere de AUREL LUPAŞTEAN

Editare ALUCI
2009

CAP. I

CĂLĂTORUL MUT

Trăsură poştală rula cu mare iuțeală spre muntele Paradisului.

Conductorul aflat pe bancă, deşi era nou în serviciu, părea mai mult decât familiarizat cu acest drum, pe care sigur pe el, cu ochii exersați, putea desluşi terenul pe care-l străbătea.

Ultimii doi vizitii care au condus diligența în această parte a Far-Westului fuseseră asasinați de tâlharii de drumul mare. Astfel că a devenit extrem de greu să se găsească un amator, cel de-l treilea, destul de dispus să moară pentru a prelua un post atât de plin de pericole. Când într-o zi un om străin de regiune s-a oferit şefului poştei să ocupe el locul vacant, într-adevăr, i s-a încredințat lui acest serviciu.

Cine era? Nimeni nu-l ştia şi nici cu ce se ocupa. Însă pariurile nu s-au oprit cu mai puțină pasiune la această alternativă: sau să rişti totul ca să ajungi la Paradisul Jucătorilor, cum se numea aşezarea căutătorilor de aur, însă mai degrabă adunarea de cadavre; ori să fii ucis de un glonț pe parcurs şi să rămâi în drum. Se spunea de asemenea că şeful poştei nu avusese mare merit promițând cincizeci de dolari omului care era dispus să accepte un asemenea risc, căci el nu se va găsi cu siguranță niciodată în situația de a se achita de această făgăduiala.

Diligența transporta doar doi călători: unul nu era altcineva decât o tânără domnişoară, a cărei apariție în această regiune sălbatică a avut un efect straniu. Şi celălalt, un reprezentant al sexului tare, însă care nu avea câtă-i

lumea aer bărbătesc şi cutezător. Dimpotrivă, s-a ținut pitit timid în colțul său pe parcurs, ce durase până acum deja două zile, fără a schimba o singură vorbă, fie cu conductorul, fie cu tovarăşa sa de drum.

Diligența plecase deci, cu mare vâlvă, după obiceiul țărilor de jos, cu noul său surugiu pe scaun. Acesta ținea frâiele într-o manieră arăt de admirabilă, încât i se putea recunoaşte fără teamă marea sa capacitate de a pilota în securitate trăsura pe căile atât de primejdioase pe care acestea le prezentau prin îngustele trecători aproape impracticabile ale Munților Stâncoşi.

Trăsura lăsase deja în urmă vreo duzină de mile şi depăşise de câtva timp o stație, unde preluase cai odihniți, când călătorul atât de taciturn până atunci, a început deodată să vorbească şi chiar într-un asemenea mod, încât nu te puteai înşela asupra spuselor sale.

— Ascultă, Miss! Eu te cunosc şi ştiu de asemenea în ce scop vii în această regiune minieră!

Tânăra fată a fost destul de surprinsă de această intervenție neaşteptată, încât a îngălbenit, cuprinsă de o teamă subită.

Însă ea şi-a revenit prompt şi a repetat, nu fără semeție:

— Ştii cine sunt şi de ce am venit pe aceste meleaguri?

— Da, intenția dumitale este de a risca aici o mică afacere pe cont propriu. Însă am observat pe parcurs jocul tău şi ca să-ți pot tăia cartea bună, îți spun fără vorbărie: scoate banii şi obiectele de valoare, căci ştiu că duci cu tine o momâie drăguță.

— Nu mă las prădată chiar aşa, nici de către tine, nici de oricine ar fi…

Deodată trăsura s-a oprit şi tânăra fată a prins să strige:

— Individul acesta vrea să mă fure, îți cer ajutorul!

Însă conductorul a văzut că clientul, mai înainte mut, îl amenința cu un revolver şi a spus ridicând din umeri:

— Îmi pare foarte rău, Miss, însă nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

— Laşule! a spus cu indignare nenorocoasa.

Dimpotrivă, agresorul a declarat râzând:

— Surugiule, eşti un om deştept. Eu am venit de departe pentru a pune mâna pe ciorapul cu bani al acestei frumoase persoane şi orice intervenție din partea ta te va costa viața.

Cu aceste spuse, el i-a apucat centura de arme. Trecând mâna prin fereastra din față.

— Îmi dai voie, am nevoie de armele tale, a declarat el însuşindu-şi două revolvere şi un pumnal, care erau prinse de aceeaşi centură.

— Şi acum, Miss, cum se obişnuieşte pe aici, eu trebuie să vă cer cu toată stima să fii destul de amabilă să-mi înmânezi banii şi bijuteriile dumitale... De altminteri, n-ai nevoie să iei un aer atât de trist, de vreme ce eu te uşurez de o povară atât de neînsemnată, căci am aflat din întâmplare că ceva mai departe de capătul drumului vreo alți câțiva trebuiau să te uşureze!...

Implorările şi lacrimile au rămas fără efect şi sărmana fată s-a văzut silită să dea tot avutul său, conținut într-o mică sacoşă de piele, neînduplecatului bandit. Surugiul părea cu totul terorizat, pentru a-i oferi vreun ajutor.

— Şi acum, vizitiule, va trebui să te străduieşti să-mi coborî lada de pe trăsură, a strigat tâlharul, sărind afară din vehicul.

Vizitiul a luat ascultător lada şi i-a întins-o.

Acesta a deschis-o şi în interior a văzut un harnaşament de înşeuat calul, precum: şaua, căpăstrul, o pătură rulată, desagi pentru alimente şi muniție, ca şi o micuță carabină şi altele...

— După cum vezi, eu sunt foarte prevăzător, a spus surâzând răufăcătorul.

Acum am să-mi aleg pe cel mai bun dintre cei şase cai şi îi voi împuşca pe ceilalți cinci. În acest fel, voi veți fi forțați să faceți pe jos drumul până la viitoarea stație şi asta va întârzia şi mai mult urmărirea.

Pe timpul întregii scene precedente, individul, a cărui înfățişare binevoitoare şi paşnică era atât de amăgitoare, le ținea pe cele două persoane la respect cu revolverul, manevră ce-i permitea să înainteze pentru a-şi alege un cal de călărie. Tânăra fată, înlăcrămată, coborâse odată cu el şi-i urmărea

toate mişcările cu priviri pline de ură şi spaimă.

Când mutul de dinainte şi-a făcut alegerea, a strigat:

— Jos de pe bancă, conductore! Ia de pe animalul acela hamul, în vreme ce eu voi doborî pe ceilalți cu lovituri de carabină... Şi rapid, căci să ştii, se află încă un glonț pentru tine pe țeava armei mele.

Supus, vizitiul a sărit jos şovăitor de pe banca sa. A căzut în genunchi, apoi s-a ridicat... şi în aceeaşi clipă hoțul s-a văzut amenințat de un revolver îndreptat asupra lui de mâna dreaptă a surugiului, ce striga cu o voce puternică:

— Lasă armele... şi mâinile sus!

Celălalt a aruncat o înjurătură şi a vrut să tragă asupra atacatului, atât de subit transformat în atacant, însă acesta din urmă a fost mai prompt: un fulger, o detunătură şi tâlharul a căzut sub focul armei!

Tânăra fată a slobozit mai întâi un strigăt de groază, care s-a schimbat foarte repede într-o exclamație de bucurie când conductorul a ridicat de la mort mica sacoşă conținând banii şi bijuteriile furate, pe care a întins-o sărmănuței, spunând:

— Miss, iată-vă reintrată în posesia bunurilor dumneavoastră!

— Şi eu care v-am socotit un laş!... Veți putea vreodată să mă iertați?

— Desigur, de vreme ce eu am jucat acest rol, dar sub presiunea necesității. Am fost destul de nepăsător pentru a nu-l face prea bănuitor pe acest individ, căci prevăzusem până atunci primejdia pretutindeni aiurea în jur, decât în interiorul trăsurii... încât el m-a ținut la dispoziția sa înainte ca să pot să mă apăr şi mi-a trebuit multă, foarte multă voință ca să-mi păstrez calmul.

— Însă el v-a luat armele!

— Desigur, dar numai pe cele pe care le-a văzut. Or, eu port asupra mea două alte revolvere, ascunse în tureatca cizmelor. Şi a plătit pentru greşeala sa.

— Acum pot fi foarte liniştită în privința lui! Dar cine oare poate să fie?

— Nu-l cunoşti, Miss?

— Nu l-am văzut niciodată în viața mea.

— Ciudat! Potrivit tuturor dovezilor, el nu a călătorit cu tine în diligență poştală decât pentru a te jefui pe drum... Deci trebuia să fi ştiut bine că aveai asupra ta mai mulți bani şi obiecte de valoare!

— Asta-i o treabă care-mi este cu totul greu de explicat.

— În tot cazul, trebuie să ne continuăm drumul, Miss. Te sfătuiesc să te aşezi lângă mine, pe bancă... Am pe drept cuvânt presentimentul că vom mai fi opriți pe drum. Ascunde-ți averea cât poți mai bine şi lasă-ți sacoşa goală în interior.

— Voi face bucuroasă tot ce mă sfătuieşti. Însă unde să-mi ascund lucrurile de preț?

— Ei bine! Dacă ai încredere în mine... Nu sunt un tip atât de rău pe cât poate mă arată exteriorul...

— Vai, eu mă încred cu plăcere în dumneata!

— Atunci pune toate acelea în tureatca cizmelor mele de călărie..

Zis şi făcut. Vizitiul a ridicat cadavrul hoțului şi l-a plasat în interior, apoi a deshămat unul din caii săi, depunând harnaşamentul deasupra trăsurii, apoi a mânat animalul spre o pădurice apropiată, unde el putea să pască până ce avea să fie căutat. În sfârşit, a ajutat galant pe tânăra fată să urce scărița povârnită, pentru a ajunge până la banca sa.

Acestea făcute, el a apucat frâiele, a plesnit biciul pe lângă urechile atelajului său, redus acum la cinci cai şi a plecat cu aceeaşi iuțeală uluitoare ca şi mai înainte, admirat cu multă sinceritate de aceea care luase loc lângă el.

N-au făcut mai mult decât câteva mile, că a răsunat un foc de armă tras înaintea lor şi pe lângă capul surugiului a trecut fluierând un glonț.

— Acesta-i un mic semnal amical pentru voi, făcut să vă opriți pe loc, a strigat deodată o voce răguşită.

— Darul convingerii amicale mă găseşte totdeauna plin de respect... După cum vedeți, iată am oprit deja! a răspuns conductorul, în timp ce apăreau pe marginea drumului mai mulți oameni mascați.

— Ei bine, surugiule! Care-i prada noastră de astă dată?

— O funie în jurul gâtului, dacă asta nu depindea decât de

mine!

— Nu face pe surdul! Doi din predecesorii tăi au şi trecut prin asta şi noi te-am fi împuşcat deja, dacă domnişoara aceea nu era aşezată alături de tine.

— Priveşte totuşi un pic individul mort aflat în interior, a replicat surugiul cu deplin calm.

— Un om omorât în trăsură? Ce înseamnă asta?

— Ei, da! Era un călător care a vrut din interior, să oprească diligență. Atunci eu i-am pârlit frizura. Din nefericire, n-am putut împiedica s-o prade pe biata fată pe care o vedeți aici şi să deshame unul din caii mei şi să fugă cu... Sacoşa goală a sărmanei domnişoare se află în trăsură... Ea păstrează încă mirosul bijuteriilor ce erau acolo şi mă gândesc... îți intră în tot nasul acest miros, căci este puțin cam târziu ca să găsiți ceva de luat.

— Aşadar, tu ai fost prădat de un călător? s-a informat şeful briganzilor, profund decepționat.

— Da, a răspuns tânăra fată luând o înfățişare dezolantă. Mortul acela de colo. El părea să ştie exact ce purtam asupra mea. De unde o ştia el asta, asta-i ceva de neînțeles. Tovarăşul său mi-a luat tot ce aveam.

— Şi acela a scăpat?

— Da, pe unul din caii mei, mizerabilul! a făcut surugiul.

Banditul a examinat sacoşa jalnic de goală, a cercetat cu atenție mortul şi a mormăit în cele din urmă clătinând din cap:

— Dracul să-l ia! Nu-l cunosc pe individ... Dar ce caraghios ciudat, să ne păcălească astfel!

Plin de ciudă, el a privit-o pe tânăra fată şi a spus:

— Cât aveai totuşi asupra ta?

— Vai! Doar câteva mii de dolari în bancnote şi o sumă puțin mai mare în obiecte prețioase.

— La naiba! Asta merită toată truda ca să ne punem pe urmele lui. Înainte, băieți şi-l vom face să uite gustul de pâine.

El s-a întors spre surugiu:

— Hei, surugiule, la ce distanță în urmă?

— Poate trei mile... cum gloaba era şchioapă, el nu poate

să fie încă prea departe.

A fost de ajuns un ordin scurt al şefului pentru ca toţi briganzii să fie îndată în şei şi să plece imediat.

Surugiul i-a privit îndepărtându-se şi a spus râzând:

— Vai! Vai! Vor găsi calul legat şi vor crede că confratele lor l-a lăsat acolo, nefiind în stare să ducă un călăreţ, însă vor sfârşi prin a se convinge că animalul nu era şchiop… Atunci îşi vor da seama că noi i-am înşelat şi vor reveni spre noi spumegând de furie… Dar cu aceste şmecherii se încurcă ei înşişi…

Şi vorbind aşa, conductorul i-a făcut pe cei cinci cai ai lui să spele putina într-o viteză nebună.

La staţia următoare, el a preluat şase cai odihniţi, pe care i-a mânat furtunos şi diligenţă a ajuns fără vreun alt incident important în Paradisul Jucătorilor, care era pe atunci unul din stabilimentele minerilor, cel mai rău famat din tot Far-Westul.

— *Hola,* Buffalo Bill, de când ai devenit surugiu?

Cu aceste cuvinte l-a primit patronul hotelului cu firma Casserole şi al salonului alăturat, un fel de braserie-tripou cunoscut sub denumirea de Asul de Carou.

— Da, de această dată eu conduc diligenta poştală, Dave şi ţi-o aduc pe această domnişoară, căreia să-i asiguri cea mai frumoasă cameră din tristul tău coteţ de găini… Cât priveşte clientul din interior, el nu are nevoie decât de o lopată de gropar, după cum poţi să te convingi.

— E ceva ciudat cu tine, Buffalo Bill, tu aduci mereu vânat, pe când acesta nu este acum un animal, ci un om!

Hangiul a înaintat spre tânăra fată.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, Miss şi extrem de supărat că aţi fost devalizată.

— Doamne! Dar n-am fost deloc devalizată, datorită acestui gentleman, pe care dumneata l-ai numit Buffalo Bill… Eşti, domnule, cercetaşul acela atât de celebru sub numele de Buffalo Bill? a întrebat ea pe neînfricatul care o adusese la destinaţie.

— Mă numesc William Cody, Miss şi sunt cercetaş militar. Însă mă numesc şi Buffalo Bill, a spus el cu simplitate.

CAPITOLUL II

UN ZBOR PE FEREASTRĂ

Călătoarea transportată în diligență de Buffalo Bill era destul de tânără şi frumoasă, două calități care nu se întâlneau decât foarte rar în Paradisul Jucătorilor. În această adunătură de căutători de aur, bătrâni sau tineri, indivizi onorabili sau vagabonzi, cavaleri ai industriei, şarlatani, jucători şi trişori şi altfel de canalii şi animale de pradă de aceeaşi teapă. N-a fost defel de mirare că ea a devenit imediat obiectul atenției generale. Dave i-a dat cea mai minunată cameră pe care hotelul său a putut să-i ofere. Însă frumusețea încăperii nu valora în realitate prea mulți bani şi oferea în consecință prea puține posibilități pentru un sejur unei tinere domnişoare.

Dave s-a oferit de asemenea să i se aducă masa în cameră, însă frumoasa străină a preferat să mănânce la masa oaspeților.

Când ea a intrat în sala de mâncare, unde se aflau vreo cincizeci de clienți, în lipsă de alte lucruri folositoare, ca furculițe excelente, se mânca deja cum se putea, cu un mare zgomot, încât de-abia se putea auzi ceva. Şi deodată s-a lăsat, subit, o tăcere asemănătoare aceleia care domneşte într-o biserică.

Ea a mâncat repede şi s-a retras fără nici un incident în cameră.

— Cine este aceasta? s-a informat hotelierul la urechea cercetaşului.

— Ah! O cunosc superficial, tot atât de bine ca şi tine, camarade.

— De unde vine ea?

— Nu m-am preocupat de asta. Întreab-o, dacă ții aşa de mult să afli!

— Însă spune-mi cel puțin cum se face că tu conduci diligență poştală?

— O! Asta-i foarte simplu. Cei doi conductori de dinaintea mea au fost uciși, iar eu socotesc că este necesar să ajung să aflu cine a comis aceste două omoruri.

— Şi ai să reuşeşti?

— Unul din briganzi era călătorul meu. Dar el nu are nici o legătură cu bandiții care, la rândul lor, ne-au oprit mai încolo.

— Aşa că te afli aici în expediție, pe urmele întrerupătorilor de drum, Cody?

— Sunt pe cale dea a îndeplini o mică misiune secretă, care trebuie păstrată mai mult pentru satisfacția mea decât a altora, a zis cercetaşul râzând.

Deodată el şi-a întors capul spre servitorul chinez al stabilimentului, pe care minerii aveau năravul să-l numească bărbatul femeie de cameră şi văzând că acest personaj „ceresc" încerca să-i atragă atenția, el l-a apostrofat în aceşti termeni:

— Ei bine! Waschi, Wischi, Wuschi, ce s-a întâmplat?

— Domnisoala amelicană a spus că ea doleste să volbească cu dumneavoastlă. Dai un pic lepede, a bălmăjit purtătorul de coadă, care la fel ca toți chinezii nu-l putea pronunța pe „r".

— Eu nu cred deloc ca ea să se fi exprimat în acest fel, dar nu sunt mai puțin la dispoziția sa, a zis râzând cercetaşul, care l-a urmat pe chinez.

Hotelierul Dave care-şi vâra mâna în toate treburile, fără a fi de altfel un ins îndemânatic şi şiret, nu-şi neglija defel buna administrare a propriilor interese, cântărind cu ochii săi pricepuți omul înalt şi voinic ce se îndepărta:

— Vreau să mănânc şi eu însumi la cina pe care o voi servi dragilor mei clienți şi va fi o mică pedeapsă dacă Buffalo Bill nu cunoaşte pe tânăra fată şi nu ştie pentru ce motive şi de ce a picat atât de subit aici, ca din nori, în Paradisul

Jucătorilor! Însă el nu vrea să divulge, vicleanul!

Apoi s-a dus la jegoasele registre ale hotelului, în care clienții trebuiau să se înscrie imediat după sosire şi acolo a citit clătinând din cap: Amy Andrews.

— Asta nu spune mare lucru, mai bine zis, nimic. Nu se ştie nici dacă ea este celibatară sau căsătorită. Şi are un scris îndrăzneț şi apăsat ca al unui bărbat... Dar mi-e egal, asta-i într-adevăr femeia cea mai atrăgătoare pe care drăguțul nostru târguşor a văzut-o vreodată. Atât doar că, iată, nici o mutrişoară drăguță nu s-a arătat cândva la noi, fără să urmeze moartea şi masacrul! Trebuie să mă pun imediat pe adulmecat ca să ştiu cine este, ce face şi de unde vine.

În acest timp Buffalo Bill s-a lăsat condus de către chinez până la galeria superioară, unde a întâlnit doi haidamacii zdraveni, din care unul l-a apucat pe chinez de vestă, fără altă ceremonie, strigând:

— Buck, dă-mi cuțitul tău, ca să tai urechile acestui blestemat de necredincios.

Nefericitul astfel amenințat a scos nişte strigăte jalnice, încercând să scape şi să fugă. Însă brutalul călău îl ținea puternic de mână. Preluând cuțitul tăios pe care i-l întindea camaradul său, el a adăugat:

— Vreau să-i tai urechea dreaptă şi s-o păstrez. Poate că îmi va purta noroc la joc, Dan!

— Lăsați-l pe acest om şi încă imediat!

Şi rostind aceste cuvinte, Buffalo Bill s-a postat în fața celor doi agresori.

— Vrei să te amesteci în această afacere, Buffalo Bill? Într-adevăr? a întrebat primul pe un ton sec.

— Mă gândesc că tu ne cunoşti pe amândoi! a zbierat tovarăşul său.

— Desigur, vă cunosc ca o pereche de monştri şi nu voi permite să mutilați pe acest sărman diavol de chinez, cum ați făcut atâtea altele, a replicat Buffalo Bill defel intimidat.

— Mai întâi să i-o plătim. Rândul tău va veni după aceea, a scrâşnit primul.

— Lăsați-l pe acest om!

— Nici nu mă gândesc la asta!

Ceea ce s-a petrecut apoi, cei doi cumetri au fost incapabili mai târziu să spună cu siguranță.

Primul a simțit cu buimăceală că îi alunecă pământul de sub picioare. Apoi i s-a părut că picioarele i se agită în aer… şi din ce în ce mai mult uimit a avut senzația că puternicul său corp zboară pe fereastra deschisă ca un balon elastic, ca apoi să aterizeze brutal pe o grămadă de băligar situată la zece picioare mai jos.

Aproape în acelaşi moment, demnul său coleg a fost şi el azvârlit cu aceeaşi eleganță şi posteriorul său de vaste dimensiuni a căzut pe capul celui dintâi, în aşa mod încât în prima clipă a avut impresia că cerul se transformă în cimpoi.

— Hi! Hi! Buffalo Bill este cel mai tale dintle oamenii Amelicii, a rânjit cerescul chinez nemaiputând de bucurie. Săimanul Li Hei Thsung nu va uita niciodată salvalea de cătle bunul său plieten Bill Cody!

Foarte calm, Buffalo Bill a urcat scara şi observând-o pe Amy Andrews aplecată pe balustradă, care fără nici o îndoială fusese spectatoare la întregul incident, i-a spus:

— Acesta-i un sejur care nu poate deloc să-ți convină, Miss şi sunt dezamăgit dacă v-am dat câteva emoții.

— Acesta nu este un motiv care trebuie să vă oprească. De altminteri, se pare că ştiți de minune cum trebuie să tratați pe aceste brute dezordonate. Mister Cody… Eu n-am văzut niciodată în viața mea o asemenea forță şi sunt fericită să am ocazia de a fi martorul ei.

— După cum sunt bine informat, ai dorința să-mi vorbeşti, Miss.

— Fără îndoială, eu…

— Eu am zis malelui celcetas că flumoasa domnisoală vlea să-i volbească telibil de lepede, a spus omul cu coadă.

— Ei bine, chinezule, asta-i prea mult! Mi-am exprimat rugămintea politicoasă ca domnul Cody să-mi facă o vizită de îndată ce-i permite timpul.

— Bunul nostru Li Hei Thsung a vrut numai să-şi arate zelul… Cu ce vă pot servi, Miss? a întrebat Buffalo Bill intrând în cameră.

— Luați loc, vă rog, a început tânăra fată şi permiteți-mi să vă spun că mi-ați oferit deja servicii atât de mari şi atât de prețioase, încât îmi vine greu să fac din nou apel la amabilitatea dumneavoastră... Dar mă găsesc aici angajată într-o misiune de un fel cu totul particular şi este foarte posibil ca ea să mă antreneze să străbat mari şi numeroase aşezări de mineri... Da şi poate va fi nevoie să mă îndrept înspre un sat indian. Aş vrea să te rog pe dumneata dacă ai consimți să fii ghidul şi sfătuitorul meu, prietenul meu şi protectorul în aceste călătorii periculoase. Spune-mi ce doreşti ca onorariu şi să fii sigur că voi accepta suma cea mai mare, compatibilă cu resursele mele, pentru a te hotărî să accepți rugămintea mea.

— Miss Andrews, eu mă găsesc tot timpul la dispoziția celor care-mi cer sprijinul. Cu atât mai multă înțelegere când e vorba de ordinele unei tinere persoane, care pare să aibă o dublă nevoie de ajutor, într-o regiune unde domnesc, ca şi aici, moravuri sălbatice şi de necontrolat. Serviciile mele sunt deja plătite de către guvern. Deci nu vei avea de a face față decât cheltuielilor pentru echipament şi alte lucruri neprevăzute pe care le găseşti necesare pentru propriul dumitale interes. Însă nu vei vărsa nimic pentru cele privitoare la serviciul meu. Dar pentru ce nu te îndrepți spre fort şi nu te pui acolo sub protecția colonelului Carson? Sunt încredințat că acestui galant ofițer îi va face plăcere să te ajute la toate treburile cu sfaturile şi cu ajutorul său efectiv.

— Nu, pentru moment prefer să-mi urmez propriul meu drum şi să-mi îndeplinesc în felul meu angajamentul ce mi l-am asumat. De altminteri, n-am zis că nu voi fi obligată să merg mai târziu la fort. Însă înainte de a pleca de aici îmi vor trebui câteva zile de repaus.

— Asta intră cu totul în vederile mele, Miss, cu atât mai mult cu cât, după cum am spus-o deja, din nişte motive precise m-am angajat să iau slujba de surugiu la serviciul poştal şi trebuie să-mi duc planul la bun sfârşit... însă după ce se va scurge o săptămână, voi fi în întregime şi din toată inima în serviciul dumitale.

— Asta se potriveşte de minune. Deci mâine noi vom

discuta mai pe larg afacerea care mă interesează. Este o şansă foarte mare pentru mine de a găsi un sfătuitor ca dumneata, căci am fost martora energiei şi curajului dumitale… De altfel, văd în dumneata ceva care întruneşte într-un mare grad cele două calităţi.

Buffalo Bill a primit complimentul fără a rosti un cuvânt. El s-a înclinat adânc şi a părăsit camera.

Pe coridor îl aştepta hotelierul Dave cu faţa răvăşită.

— O nenorocire după alta! Buffalo Bill, ai băgat-o pe mânecă!

— Eu… Cum aşa?

— O să ai de furcă din cauza acestui păgân! Ce interes ai avut la urma urmei să te bagi în afacerea celor doi indivizi?

— Fii bun şi ascultă! Nu sufăr niciodată ca o fiinţă fără apărare să fie mutilată sub ochii mei.

— Dar ştii cu cine ai de-a face?

— Nu ştiu nimic şi asta nu mă interesează defel.

— Li se spune Moartea Dublă şi domină discreţionar pretutindeni.

— Sunt nişte brute.

— Au jurat să te facă să mănânci urechile chinezului şi în acest scop l-au şi târât în salon, unde te aşteaptă. Însă urmează-mi imediat sfatul şi părăseşte fără întârziere colonia.

Buffalo Bill a început să râdă din toată inima şi a spus:

— Ce idee, Dave! De ce urli înainte de a primi loviturile?

— Păzeşte-te! Eu îi cunosc pe cei doi tovarăşi.

— Iată, eu am venit aici cu un scop bine determinat, care mă obligă să dau un târcol salonului tău. Vom vedea imediat ceea ce se întâmplă acolo. În tot cazul, nu intru acolo pentru a căuta scandal, însă nu voi fugi de el cu atât mai mult.

— Cody, ţi-o repet, căci asta te va frige!

— Dacă ei vor o afacere, atunci ei mă vor pândi şi mă vor găsi aici sau aiurea. Deci e mai bine s-o terminăm cât mai repede… Vii cu mine, Dave?

— Da, însă te-am avertizat şi mă spăl pe mâini!

— Nu exagera, Dave. Îţi freci singur ridichea! Cât priveşte spălatul, nu renunţa atât de uşor la asta, a zis cercetaşul

râzând cu zgomot.

Buffalo Bill a intrat în salon pe o uşă alăturată.

În această cafenea sărac mobilată, ornată ca un contoar sau bar, el a văzut o mulțime de oameni care aşteptau în linişte sosirea sa. Ochii de linx ai cercetaşului au distins repede pe cei doi fanfaroni. Erau aşezați în fața unei mese şi jucau cărți, în timp ce nefericitul chinez zăcea la picioarele lor legat şi cu căluş. Dintr-o clipire de ochi în fiecare mână a lui Buffalo Bill a apărut câte un revolver şi îndreptând aceste arme asupra celor doi jucători aiuriți, le-a spus înaintând foarte aproape de ei cu un surâs batjocoritor pe buze:

— Ei bine, domnilor săritori prin văzduh, se pare că doriți să-mi vorbiți!

— Desigur, a mormăit unul dintre ei furios, însă cuprins de un tremur şi holbându-se în fața țevii revolverului îndreptat spre el. Bineînțeles, dar în mod cinstit… însă te-ai îndreptat către noi ca un şarpe şi ne-ai luat prin surprindere într-un fel cu totul ruşinos!

— Ai, ai, ai! Acesta-i un loc public şi cine se amestecă în public făcând asemenea lăudăroşenii trebuie să se păzească.

Şi adresându-se hotelierului, care nu-şi putea crede ochilor, a adăugat:

— Dave, dezleagă-l totuşi pe sărmanul chinez culcat la picioarele acestor ticăloşi!

Hotelierul s-a executat imediat şi omul eliberat s-a apropiat ploconindu-se şi dând din mâini la picioarele lui Buffalo Bill, care i-a strigat:

— Chinezule, scoate cuțitul de la centura acestui lăudăros. Acelaşi cuțit cu care el te-a amenințat de curând… şi taie urechile celor doi netrebnici dacă ei nu promit solemn şi imediat să fie paşnici şi să te lase liniştit în viitor.

— Eu este plea felicit… mă face buculie să tai ulechile nelusinațilol, a asigurat cerescul om, care a luat cuțitul şi striga agitându-l.

— Vorbeşti serios? a zbierat unul din cei doi amenințați, care-şi schimbase culoarea şi îşi reținea cu greu tremurul.

— Asta-i tot ce este mai serios! Dacă nu jurați să fiți paşnici şi dacă nu făgăduiți să părăsiți pentru totdeauna

colonia într-un interval de jumătate de oră, veți rămâne pe loc fără urechi! Este necesar ca voi să simțiți pe propria piele ce suferă un biet amărât supus unei asemenea operații.

— Ne ții la discreția dumitale... Ştim că eşti fără rival la tir, Buffalo Bill, a gemut unul.

— Eşti un laş! a urlat celălalt. Pune la o parte revolverele şi-ți vom arăta repede ce înseamnă pentru noi o luptă în toată regula.

— Mai înainte cu o oră voi ați şi avut o luptă în regulă. Făgăduiți mai întâi să părăsiți pentru totdeauna aşezarea, sau poate vreți ca mai întâi să vă tai urechile, pentru ca să vă recunosc mai uşor.

— Noi nu putem face nimic, camarade! a gemut primul.

— Absolut nimic.

— Atunci noi o să plecăm, dar unde?

— Orişiunde şi vom aştepta să ne sună la rândul său ceasul. Nu există nici un câine care să nu aibă măcar o dată o zi bună! a răcnit cu turbare tovarăşul său.

— Pregătiți-vă de plecare, sau vă găuresc cu câte un glonț zdrențele voastre de urechi, pentru a vă marca cu un semn de recunoaştere până la sfârşitul vieții voastre, i-a amenințat Buffalo Bill.

Cei doi s-au ridicat încet de pe scaune şi într-o linişte în care nu se auzea decât respirația frământată a celor prezenți, ei au pornit spre uşa de alături, prin care intrase Buffalo Bill.

Însă în clipa când au ajuns la uşă, unul din ei s-a întors cu iuțeala fulgerului, cu revolverul în mâna dreaptă. Arma lui şi cea a cercetaşului au izbucnit în acelaşi timp şi o a treia detunătură a răsunat imediat după aceea.

Cea de a treia împuşcătură fusese trasă de Buffalo Bill.

Primul său glonț i-a zburat creierii omului care a tras pe deasupra şi tovarăşul său îngrozit avea urechea smulsă de al doilea glonț.

— Eu v-am pus semnele după cum v-am promis... Dispăreți! a strigat cercetaşul cu o voce înspăimântătoare.

Supraviețuitorul a năvălit afară slobozind un urlet de durere şi de spaimă, căruia i-a răspuns un strigăt unanim de bucurie slobozit de asistență, care a înțeles în această clipă

că regimul de teroare a Morții Duble luase sfârşit pentru totdeauna.

Hotelierul Dave a spus atunci:

— E bine că au primit ce meritau. Erau indivizii cei mai discreditați din toată colonia şi fiecare dintre ei are pe conştiință câte vreo duzină de oameni uciși... Şi acum vom merge să ne liniştim împreună. Trebuie de băut o cupă pentru a ne reveni din această emoție.

— Da, însă nu voi bea decât o dată. Căci sunt obosit şi trebuie să pornesc din nou mâine dimineață la prima oră cu diligență, a explicat Buffalo Bill. Toarnă pentru toți. Este rândul meu să plătesc... în sănătatea dumneavoastră, domnilor şi să aveți putința de a vă lăuda întotdeauna cu un asemenea sfârşit!

El s-a înclinat politicos şi-a golit paharul şi a părăsit cafeneaua în mijlocul uralelor asurzitoare ale clienților. În treacăt, el i-a cerut patronului să îngroape de îndată cadavrul căzut sub glonțul său.

CAPITOLUL III

BĂTRÂNUL TRAPPER GHEARĂ DE URS

A doua zi în zori, Amy Andrews s-a trezit la plecarea diligenței. Ea s-a grăbit spre fereastră şi l-a văzut pe Buffalo Bill deja instalat pe banca vizitiului.

— Ce bărbat semeț! a murmurat ea. Privirea îi este iluminată de seninătate ca aceea a unui tânăr zeu... Şi totuşi, prin câte încercări n-a trecut el în timpul zilei şi al nopții de ieri!

Seara târziu, ea aflase de la chinez ce se petrecuse în salon şi comportarea hotărâtă a cercetaşului cu această ocazie îi sporise, dacă se poate spune aşa, cultul pentru eroul nostru.

— Acesta-i în întregime omul care-mi trebuie pentru scopul pe care îl am în vedere şi-a spus ea. Am mare noroc că a consimțit să-mi consacre serviciile sale.

La masa la care s-a aşezat după primul dejun, ea nu s-a interesat decât de noile isprăvi ale lui Buffalo Bill şi patronul hotelului i-a ținut companie frumoasei străine pentru a-i povesti cu o inepuizabilă limbuție evenimentul pe care ea îl ştia deja.

Amy Andrews a adus cu iscusință vorba despre caii pe care îi putea găsi în campament şi întrucât patronul îi vindea cu totul în mod special proprii săi cai, ea a căzut repede de acord cu el asupra prețului şi i-a explicat că adusese cu sine şaua şi căpăstrul în bagaje.

— Este posibil să angajez un om care ar putea să mă

conducă mâine ca să vizitez staţiunea şi împrejurimile? l-a întrebat pe hotelier.

— Cu siguranţă, domnişoară, sau trebuie să zic doamnă? şi-a permis să insinueze Dave.

Dar Amy i-a tăiat vorba râzând:

— În întregime după voia dumitale, domnişoară sau doamnă. Pentru mine asta nu are nici o însemnătate.

— Hm! a mormăit hangiul vizibil decepţionat văzând că tactica sa tărăgăna lucrurile. Întâmplarea pare să fi aranjat într-adins treaba. În colonie se află cu siguranţă omul cel mai apt pentru o asemenea sarcină. Acesta este bătrânul trapper supranumit Gheară de urs. El se dă vânător de animale cu blănuri, însă eu cred că mai degrabă ochii îi sunt atraşi de nişte filoane de aur ascunse încă în munţi.

— E bine. Atunci, faceţi-mi cunoştinţă cu el, a zis Miss Amy ridicându-se pentru a se reîntoarce în camera sa.

Câteva minute după aceea, hangiul l-a chemat pe acesta pentru a-l recomanda. La vederea tinerei fete, bătrânul, tulburat şi-a scos imediat pălăria fleşcăită şi s-a înclinat cu toată stângăcia animalului de la care îşi împrumutase numele.

— Încântat, Miss, să fac cunoştinţă cu dumneata, a făcut el cu o voce de bas adânc. Asta îmi măguleşte mândria, chiar nai mult dacă aş simţi un cui în talpă.

Amy Andrews a surâs şi i-a oferit un scaun. Însă hotelierul, curios din firea lui, a dorit să se înţeleagă că invitaţia i se adresa lui. Era pe cale de a se aşeza după o mare reverenţă şi cu un aer foarte amabil, când Gheară de urs, i-a făcut liniştit această observaţie, simulând un surâs:

— Spune-mi totuşi, camarade, în caz că ai de spus câte ceva tinerei persoane nu folosi asemenea maniere! Eu am să mă retrag cât timp vrei şi voi reveni mai târziu!

— O, nu! Pentru nimic în lume, s-a bâlbâit sărmanul om pus cu spatele la perete... Vreau numai să-mi dau seama dacă Miss Andrews are tot ce-i trebuie şi...

— Ei bine, ai bunătatea să te eclipsezi, însă cu cât mai puţin zgomot posibil, a făcut bătrânul trapper clipind cu ochiul semnificativ spre uşă.

Când bravul Dave, cu o înfățișare descumpănită a părăsit scena, Gheară de urs s-a lăsat să cadă pe un scaun ce se găsea aproape în fața uşii, putând bine de acolo să supravegheze intrarea.

Gheară de urs avea o înfățișare ciudată, însă deloc antipatică. Era îmbrăcat în întregime cu un costum complet din piele tăbăcită de cerb. Capul îi era înfundat într-un fel de căciulă din piele de vulpe, al cărei coadă foarte stufoasă îi cădea pe spate şi un colier făcut din gheare de urs, după cum obişnuiau să poarte şefii indieni, îi atârna de grumaz.

Părul de pe cap şi barba îi erau extraordinar de lungi şi unul şi cealaltă îi erau extrem de brăzdate de fire argintii.

Chipu-i bronzat avea o expresie bărbătească, pe care se imprimau totuşi inteligența şi eleganța.

— Doriți să-mi vorbiți de ceea ce mi-a spus hotelierul? a făcut Gheară de urs pentru a lega conversația.

— Într-adevăr, vreau să cunosc împrejurimile şi să vizitez taberele de mineri, pe scurt, doresc să mă informez în general asupra peisajului regiunii şi a genului de oameni de pe aici. Am cumpărat deja un cal pentru mine şi am închiriat unul pentru dumneata. Căci dorința mea este ca de mâine să mă însoțeşti şi să mă aperi pe tot timpul în care Buffalo Bill, care trebuie să vă preia aceste îndatoriri, va fi absent. Toate acestea în schimbul unei echitabile remunerații.

— Buffalo Bill, a întrebat bătrânul trapper, cercetaşul?

— Chiar el, îl cunoşti?

— Da, desigur. Nimeni nu mi-a pus o asemenea întrebare. Cine nu poate să-l cunoască pe Buffalo Bill, Miss?

— Fără îndoială. El pare foarte popular, atât de popular, deoarece este valoros şi fără egal prin disprețul său față de moarte.

— Buffalo Bill nu cunoaşte frica de moarte şi omul care ar putea să-i facă cunoştință cu aceasta va fi mult aşteptat să se nască... îl iubesc ca pe un fiu şi nu vreau decât un lucru. Ca acesta să fie într-adevăr el.

— Îmi place foarte mult să te ascult vorbind astfel şi...

Dar ea s-a întrerupt dintr-o dată pentru a urmări cu ochii dilatați de surprindere gesturile vizitatorului său. Bătrânul

trapper a scos un revolver de la centură şi a ochit broasca uşii. Ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Miss Amy a scos un țipăt de spaimă când a răsunat focul revolverului şi a smuls aşchii din uşă deasupra încuietorii.

În acelaşi timp s-a auzit un strigăt ascuțit, urmat imediat de zgomot de paşi ce se îndepărtau cu iuțeală.

Bătrânul trapper a zis râzând:

— Sper că nu v-ați temut, Miss. Aceasta nu-i decât o mică glumă nevinovată pe care mi-am permis-o față de bravul nostru hotelier. Am văzut clar că bravul Dave îşi ținea urechea lipită de uşă... Şi am tras destul de sus pentru a nu-l atinge. El ştie încă bine să alerge, cât îi de greoi şi nu i-a fost anevoie să dispară.

Tânăra fată nu şi-a putut reține râsul, un asemenea mijloc folosit de bătrân părându-i-se original. Oricum, era foarte nimerit să-l dezguste pe hotelier ca să mai spioneze în viitor.

— Sper că n-a fost rănit, a spus ea.

— Aş! A şi revenit deja! a făcut Gheară de urs.

Într-adevăr, s-a bătut în uşă şi demnul hangiu a apărut însoțit de contabil şi de bravul Li Hei Thsung!

Patronul era palid ca un mort şi picioarele îi bâțâiau.

— Eu... eu... eu sp... eu sper că n... n-ați fost ră... răniți, a bâiguit el în mod jalnic. N... Noi a... noi am au... auzit o împuş... împuşcătura!

— Ah, nu! Eu am fost acela care pur şi simplu am vrut să-i arăt lui Miss cum ştiu să trag, a spus bătrânul trapper cu un aer bine dispus. Acolo pe broască se aşezase o muscă curioasă şi am vrut să-i plasez un glonț în ureche... din nefericire am scăpat-o.

Îndată bravul Dave şi-a frecat urechea şi a bombănit ceva, care trebuia să fie o scuză şi s-a retras cu cei doi însoțitori ca un câine murdar care întâlneşte un jet dintr-o pompă.

— Şi-acum, Miss, el nu va mai asculta prea curând pe la uşi... Am avut poftă să râd în hohote când a început să-şi frece marile pavilioane ale urechilor. Nu-şi va stăpâni tremuratul picioarelor înainte de a turna pe gât o sticlă de whisky... Ah, da! Asta vă uimeşte. Însă cu procedee de acest fel te faci respectat în această regiune, a spus trapperul

surâzând satisfăcut. Acum capitolul tragerii este închis, dacă binevoiți. Vorbeam tocmai de Buffalo Bill, dacă nu mă înşel.

— Sunt foarte fericită că eşti în relații atât de prieteneşti cu marele cercetaş, a spus tânăra fată, care şi ea, nu putuse să-şi rețină o pornire irezistibilă de râs la apariția subită a lui Dave.

— Noi suntem prieteni, nu există aici nici o îndoială şi când eu l-am văzut pe drumul poştal, atunci…

— Deci l-ai văzut deja pe Mister Cody şi i-ai şi vorbit?

— Cine-i acesta? a făcut bătrânul trapper derutat.

— Mister William Cody, acesta-i adevăratul nume al lui Buffalo Bill, a explicat tânăra fată.

Gheară de urs a început să râdă de confuzie.

— Nu trebuie să te laşi pe seama poveştilor. Buffalo Bill se numeşte Buffalo Bill şi cât priveşte numele de Cody, nu-mi pasă de el.

— Aşadar. L-ai văzut pe Buffalo Bill?

— Da.

— Unde este acum?

— El urmează drumul care traversează Munții Stâncoşi.

— Când i-ai vorbit?

— În această dimineață, Miss, când a plecat cu diligența şi chiar a vorbit de dumneata.

— Ți-a dat vreun comision pentru mine?

— Sunt chiar pe cale de a mă achita de comisionul său.

— Oh, atunci scuză-mă!

— Cu toată plăcerea, deşi nu ştiu ce să scuz. Aşadar, cum ți-am spus, am vorbit cu cercetaşul, care m-a întrebat dacă voiam să-i fac un serviciu. În toate ocaziile ce se vor ivi, i-am răspuns eu. După care a zis: Ascultă, bătrâne, n-am decât aceasta să-ți spun. Acolo la Casserole, locuieşte acum cea mai fermecătoare persoană din toată America – da asta-i ce a spus, Miss – şi i-am promis, a continuat el. S-o conduc pe urma unui om pe car doreşte să-l găsească, după cum mi-a zis.

— Ei bine! Şi după aceea? a întrebat tânăra fată cu fața colorată de o roşeață atrăgătoare.

— Apoi a continuat astfel:

— Comunică-i că am fost însărcinat cu o afacere de serviciu, pe care trebuie s-o duc la bun sfârşit şi care face reîntoarcerea mea nesigură câtva vreme.

— Ah! Ți-a spus asta? a întrebat tânăra fată decepționată.

— El a zis astfel... Aşa că, Gheară de urs, fă-o pe domnişoară să ştie că un curier de la fort m-a întâmpinat pe când părăseam hotelul, prin care comandantul îmi trimite instrucțiuni cu privire la ceea ca am de făcut înainte de toate. Aşa că ai să-i spui că se poate baza pe tine ca pe mine însumi. Şi până când voi putea reveni la vremea potrivită, ea se va servi de ajutorul tău.

Expresia unei vii decepții nu era prea vizibilă pe fața tinerei fete, totuşi ea ştia să se stăpânească şi a spus cu energie:

— De vreme ce Buffalo Bill a promis că va sosi mai târziu, totul va fi bine... În ce te priveşte, eu îți voi acorda încrederea cea mai deplină, domnule!

Ea a întrebat de numele lui real şi l-a privit cu atenție.

— Gheară de urs, sau mai pe scurt. Gheară, cum îți place, Miss. Căci numele pe care sfânta mamă mi l-a dat l-am uitat de mult.

— Ei bine, Griffe, de vreme ce Buffalo Bill s-a adresat mie, eu sunt sigură că dumneata eşti omul pe care îmi trebuie. Vom pleca mâine dimineață şi vom merge repede să cumpărăm cele trebuincioase... Eu îți voi înmâna tot ce trebuie pentru asta.

— Bine, voi da ochii cu omul cu cap roşu, cu contabilul acela...

— Nu mă îndoiesc că vei face cât mai bine, Mister Griffe.

— Oh! Numai Griffe, îndrăznesc să te rog... Toți locuitorii orăşelului se numesc Mister... Dar a te numi Gheară de urs trebuie mai întâi să poți să plăteşti un colier ca acesta de aici... şi un asemenea colier semnifică că ai dat piept de cincizeci de ori cu moartea, căci un urs grizzly autentic şi mare de tot este mai rău decât trei tigri împreună.

El a râs din toată inima şi a ieşit pe uşă.

CAPITOLUL IV

UN OM PREVENIT VALOREAZĂ CÂT DOI

Pentru hagiul Dave, pierderea atât de repede a frumoasei sale cliente a fost o mare mâhnire, în cinstea acesteia el se spălase de două ori, lucru pe care nu-l făcea de regulă decât la cincisprezece zile şi numai din respect faţă de dorinţele insistente ale clienţilor.

În plus, îşi pusese până şi o cămaşă nouă refolosită, ceea ce n-o făcea decât de Sfânta Vineri, înnodând în jurul gâtului o cravată roşie şi chiar şi-a trasat în păr o cărare, cu o furculiţă, în lipsă de pieptene!

Şi iată că toate aceste strădanii făcute cu dragoste erau osteneli zadarnice! Dacă încă şi-ar fi putut calma supărarea dublând preţurile obiectelor de echipament! Însă bătrânul trapper nu-l putea suferi. Un personaj puţin agreabil în afaceri acest Gheară de urs. Ah! Dacă bravul Dave ar fi fost destul de curajos pe cât era de fricos şi şi-ar fi protejat preţioasa sa existenţă, el nu şi-ar fi amestecat adevăratele sale interese cu acest individ fără ruşine! Dar exista o treabă care-i strica socotelile, aceea că Gheară de urs era un bun trăgător şi care trăgea cu revolverul cu uşurinţă şi instantaneu. Or hotelierul nu era iubitor de astfel de exerciţii, îndeosebi când persoana sa durdulie trebuia să servească drept ţintă.

Bravul om a luat deci o înfăţişare plăcută rău ascunsă şi când frumoasa lui clientă a plecat în compania bătrânului

trapper, s-a despărțit de ea cu mii de urări, spunându-i mereu că cea mai bună cameră a sa va rămânea mereu la dispoziția domnişoarei şi că el spera cu tărie ca ea să se numere din nou, într-un termen scurt, printre musafirii hotelului său. Care se bucura pe drept de aprecierea generală.

El a rămas privind după cei doi porniți la drum, clătinând din cap până au fost înghițiți de depărtări.

— Am să dau mult ca să ştiu ce poate să facă în această regiune sălbatică. Să pariez că el nu va câştiga aici un pic de aur cu ea? În sfârşit, nu trebuie de aruncat coada după secure. Zilele trec şi nu se aseamănă între ele, a mormăit el.

Trei zile mai târziu un grup de oameni stăteau în fața hanului aşteptând întoarcerea diligenței, căci era data reglementară a sosirii acesteia.

Printre ei se găsea fanfaronul din colonie destul de bine pedepsit de Buffalo Bill. Acesta era supraviețuitorul destul de temut cândva şi în posesia legitimă a unei atât de rele reputații sub numele de Moartea Dublă. El dăduse asigurări că nu venise decât pentru a asista la înmormântarea fratelui său şi trebuia să plece imediat cu diligență spre est.

Nimeni nu se compromitea cu el şi nici nu se neliniştea.

De îndată ce trăsura s-a apropiat şi s-a putut vedea că era Buffalo Bill, de această dată încă pe banchetă, fanfaronul a alergat cât a putut de repede după un colț al hanului, unde şi-a luat în grabă carabina, a pus-o la umăr la repezeală, a țintit spre Buffalo Bill şi a tras.

Oricât de promptă a fost această manevră. Buffalo Bill a fost totuşi încă şi mai expeditiv. Cu toate că era cu biciul şi cu frânele în mână. El avea pregătit într-una din mâini un revolver încărcat, în aşa fel că cele două arme au bubuit în acelaşi timp.

Buffalo Bill nu a fost atins. Glonțul ucigaş n-a făcut decât să străpungă borul larg al pălăriei sale.

Dimpotrivă, focul tras de cercetaş a dovedit încă o dată perfecțiunea ochiului său, căci proiectilul i-a tăiat fața ucigaşului, care a scăpat arma cu un strigăt de spaimă şi a dispărut după colțul casei, întorcându-se ca o sfârlează.

La un minut după aceea, un grăjdar a spus că rănitul, cu fața acoperită de sânge, s-a aruncat pe calul său şi a plecat ca ieşit din minți în direcția munților.

— Lasă-l să fugă! a spus Buffalo Bill înălțând din umeri şi s-a adresat chinezului, care spre surprinderea generală cobora chiar atunci din diligență:

— Dacă am putut înfrunta pe acest asasin, asta-i datorită ție. Li Hei Thsung, căci tu ai venit să mă aştepți la mai multe mile de aici şi m-ai avertizat să mă păzesc de ticălosul ce-mi pregătea o cursă. Ce s-ar fi ales din mine fără fericita ta prevenire. Toată viața mea n-am să uit acest serviciu. Eu sunt prietenul tău, un prieten pe care te poți bizui tot timpul!

— Dave. Trimite pe cineva în camera lui Miss s-o anunțe că m-am reîntors şi că mă voi prezenta la ea mâine dimineață.

— În camera lui Miss Amy?

— Ei, da, nu înțelegi?

— Însă Miss Andrews nu mai este aici.

— Nu mai este aici? a întrebat Buffalo Bill mirat. Şi a reluat: Ah! Am înțeles. A plecat să facă o excursie. Asta-i mai bine. De această dată n-a fost o spectatoare a acestui stupid schimb de focuri.

— Eu nu ştiu că ea trebuie să revină curând! a mormăit hotelierul nemulțumit. În tot cazul, ea nu mai este aici.

— Atunci, ea a plecat?...

— Da, cam aşa ceva.

— Şi de când a plecat?

— De trei zile.

— Singură?

— Nu, cu bătrânul Gheară de urs.

— Cu cine?

— Cu bătrânul trapper din muntele pe care noi îl numim de obicei Gheară de urs.

— Şi ea călătoreşte cu totul singură cu acest moşneag?

— După cum ți-am spus.

— Este ciudat!

— Şi mie mi s-a părut curios... însă în sfârşit, asta s-a făcut un pic prin instigarea dumitale.

— La instigarea mea? Visezi?

— Da, aşa-i, la instigarea dumitale. Cel puțin Gheară de urs l-a făcut să înțeleagă pe contabilul meu că dumneata l-ai trimis la Amy Andrews cu un mesaj important.

— L-am trimis eu?... Priveşte le el!... Ce bătrân ticălos şi mincinos! O asemenea treabă nu mi-a venit niciodată în minte!

În prada unei vii agitații, Buffalo Bill a continuat să se adreseze hotelierului.

— Ascultă, Dave, se întâmplă o treabă necurată cu acest bătrân trapper.. Într-adevăr, face impresia unui individ acceptabil şi stimabil... Dar o asemenea stratagemă, destul de cinică!.... Asta face să te aştepți la nişte lucruri dăunătoare din partea lui... Fii deci destul de amabil pentru a-mi povesti în modul cel mai precis cum a apărut el, ce avea de făcut cu Miss Andrews şi în ce condiții au plecat amândoi împreună?

Lui Dave i-a făcut plăcere să-l pună la curent cu toate ce le ştia şi mai puțin despre el. Bravul bărbat a trecut sub tăcere episodul cu spionajul prin gaura broaştei şi a focului de armă tras de către bătrân. El a fost împiedicat de modestia sa din naştere şi datorită faptului că nu se simțea cu totul mândru de rolul pe care-l jucase în această împrejurare.

A povestit cât mai amănunțit că tânăra fată îi plătise un preț foarte bun pentru calul său Minunatul şi că ea se echipase şi se aprovizionase ca şi cum era hotărâtă să lipsească foarte mult.

— Şi-a lăsat bagajul aici şi m-a însărcinat să i-l păzesc până la reîntoarcere.

— Asta-i foarte ciudat, Dave.

— Da, toată această poveste nu mi se pare liniştitoare... Şi mai este ceva, Cody, îl cunoşti bine pe Tom, rătăcitorul din pădure.

— Îl ştiu bine...

— Închipuie-ți că în aceeaşi noapte în care ea şi bătrânul trapper plecaseră, el şi-a pierdut viața.

— Cine şi-a pierdut viața, Tom?

— Chiar el.

— Sărmanul băiat a fost deci asasinat.

— Da, noi l-am înmormântat la aceeaşi dată în care blajinul Henry şi un alt individ, Emile le Perroquwi, care a fost la fel de nefericit, căci se găsea din întâmplare în faţa gurii unui revolver în momentul în care arma a pornit. Tripla înmormântare a creat un nou cimitir, deoarece cel vechi este absolut plin.

— Cine a tras asupra lui? a întrebat cercetaşul, vizibil preocupat de alte treburi.

— Ah! Chestiunea nu-i complet clarificată. După cum mi s-a părut, Tom nu era un foarte mare partizan al plecării domnişoarei în tovărăşia bătrânului trapper şi i-a urmărit în noaptea aceea, ţinându-se desigur la distanţă... Însă treaba s-a întors rău pentru el... A revenit aici muribund şi tot ce a putut spune înainte de a deveni mut pentru totdeauna a fost că ea a tras asupra lui.

— Cine?... Chiar Miss Andrews?

Hotelierul a făcut în semn afirmativ.

— Da, da, frumoasa domnişoară. Ea şi o altă persoană. Morţii nu au obiceiul să mintă şi Tom era un băiat demn, care n-a minţit în viaţa lui.

— Însă, bunătate divină! Cum să fie asta cu putinţă?

— În tot cazul, Tom a susţinut ca fiind foarte posibil, a replicat hotelierul pe un ton sec.

— Ei bine! Orice ar fi, trebuie să cred că domnişoara ar fi avut motive pentru a trage asupra lui Tom... Poate a ameninţat-o, sau nu a vrut să se retragă. Ştiu că luase cu ea un mare şi important secret şi-l păstra secretul pe direcţia pe care o luase. Sunt obosit şi am mare nevoie de odihnă acum. Mâine de dimineaţă mă voi lua pe urma celor două persoane. Toată această istorie nu-mi place deloc.

El l-a luat pe hotelier de braţ şi l-a întrebat:

— Calul meu este cu grijă păzit şi se comportă bine?

— Oh! Poţi fi fără teamă. În urmă cu o săptămână l-a adus un om pe acest splendid animal şi m-a însărcinat din partea dumitale să am mare grijă de el... Cu adevărat, acesta-i cel mai superb soi de cal pe care l-am văzut în vreun grajd.

— Fă-i cele trebuincioase, ca să pot pleca mâine la apariţia

zorilor.

Apoi Buffalo Bill a făcut cinste la o cină, după care s-a îndreptat repede spre camera sa pentru a se lăsa pe seama unui somn adânc şi binefăcător.

Patronul hotelului nu şi-a petrecut noaptea atât de bine, căci avea o conştiinţă încărcată şi nu se simţea în largul său la gândul că marele cercetaş putea să descopere că Tom era un spion trimis de către el pe urmele lui Gheară de urs şi ale frumoasei protejate a lui Buffalo Bill.

CAPITOLUL V

PIERDUŢI ÎN ZBUCIUMUL ZĂPEZII

Amy Andrews venise în Far-West cu un scop bine stabilit, pe care ea intenționa vădit să-l atingă, fără a se lăsa împiedicată de vreun obstacol.

Se poate ca dorința de a învinge a fost un stimulent în întreprinderea sa. Era un caracter inaccesibil pentru teamă şi înzestrată cu o rară energie. În plus, ea fusese obişnuită din copilărie să trăiască pe şa şi să se servească de revolver şi de carabină cu aceeaşi îndemânare.

Pornise în călătorie cu totul singură şi venise pe aceste adăposturi de aventurieri şi de bandiți, la capătul lumii, cu hotărârea de a nu se opri şi nici a se odihni înainte de a-şi fi îndeplinit misiunea pe care şi-o luase.

Întâmplarea făcând-o să se întâlnească cu Buffalo Bill a fost de îndată percepută că el era omul cel mai capabil să o ajute cu mare folos ca să-şi realizeze îndrăznețul țel.

Ea s-a resemnat aşteptându-l şi s-a încredințat bătrânului trapper, convinsă de altminteri, că Buffalo Bill îi va urma cât mai curând cu putință pentru a-şi pune priceperea în serviciul său, aşa cum se înțeleseseră.

Ea nu luase în considerare primejdiile care-i expuneau viața.

Bine înzestrată cu toate cele necesare, ea a pornit la drum la căderea nopții în compania bătrânului trapper, care conducea de căpăstru un cal de samar încărcat cu un munte de pachete.

— De ce tot priveşti în urmă cu un aer neliniştit? a întrebat ea pe însoțitor când au trecut peste un curs de apă

întâlnit în drum prin Munții Stâncoşi.

— Nu sunt sigur de mine, dar mi se pare că pe aici ne urmăreşte vreun derbedeu.

— Şi în ce scop?

— Ştiu eu? Curiozitatea este un viciu periculos şi i se atribuie cu totul în particular femeilor, Dar după părerea mea, acesta-i mai bătrân decât toate femeile, căci dacă Adam nu era atât de curios s-o vadă pe Eva, el nu ar fi atras-o de partea sa... Da, după credința mea, am găsit mereu bărbați mai curioşi decât femeile!

Râsul de argint al lui Miss Amy a trezit ecouri împrejur şi bătrânul trapper a îndrăznit să reia:

— Cred cu adevărat că dumneata vrei să devii geloasă pe păsări şi pe izvoarele pădurilor, căci nu există un asemenea ciripit de pasăre în pădure... Dar, cu tot respectul, Miss, noi nu avem în pădure o rasă care nu apreciază muzica şi s-ar putea cu uşurință aceasta să apară prin râsul dumitale argintiu, ca răspuns la strigătele de război ale pieilor roşii... sau asta nu va fi pe placul dumitale?

— Ai mare dreptate şi mă voi concentra mai mult de-acum înainte, Griffe, însă să tăcem! Mi se pare că aud într-adevăr în urma noastră pasul unui cal şi călărețul este un alb.

După ce au călărit încă o milă, trapperul a făcut o oprire bruscă şi arătând înaintea lor o ieşitură de stâncă, a zis:

— Vezi stânca din față, Miss?

— Fără îndoială, dar ce să fac?

— Ei bine, fii atentă! Ai să mergi în spatele ei şi aşteaptă, în timp ce eu voi continua merg liniştit... în acest fel, individul care ne urmăreşte va trece prin fața dumitale şi-l vom ține între noi doi. Cu asta vom putea să-l vedem de aproape şi să-l întrebăm ce vrea. Căci eu n-am nici cea mai mică plăcere să-l văd urmărindu-mă pe drum.

— Cu siguranță, asta ne strică buna dispoziție.

— Iată stânca, înconjoar-o şi aşteaptă după ea, cum ți-am zis.

N-a fost mult timp de aşteptat pentru ca urmăritorul să apară la vedere şi la lumina nesigur de clară a lunii, Amy a putut să vadă cu vie surprindere, recunoscând în el pe un

ins ce-l întâlnise pe lângă hotelierul Dave, când se despărțise de acesta din urmă.

— Ah! Şnapanul de hangiu a trimis pe acest om pe urma mea, a şuşotit ea indignată.

Chiar în momentul când depăşea stânca, călărețul s-a oprit brusc. Însă imediat şi-a luat trapul dispărând în urma stâncii.

Ea a auzit un zgomot, ca şi cum ar fi căzut subit un cal şi un nechezat de spaimă şi în aceeaşi clipă a izbucnit o detunătură, apoi un geamăt surd, ce părea că vine de la o ființă grav rănită.

La o secundă după aceea, un tropot temător cobora defileul.

— A fost ucisă călăuza mea, însă acela nu-mi va scăpa! a strigat tânăra fată cu înfocare, trăgând un revolver de la centură şi luând cu ea calul pe cărare.

Privirea i-a căzut pe călărețul care, cu riscul de a-şi rupe gâtul, cobora muchea stâncoasă. Era acelaşi om care cu trei minute mai înainte se angajase în strâmta trecătoare.

— Stai! a strigat Amy pe un ton poruncitor.

Ea l-a văzut pe om că şovăie, apoi că-şi scoate revolverul şi se apropie într-un galop rapid.

— Opreşte sau deschid focul! a strigat ea cu energie, cu toate că nu era în intenția sa de a trage.

— Moartea şi iadul să te ia! a răspuns turbatul. A răsunat o împuşcătură şi un glonț a fluierat pe lângă fruntea călăreței, găurindu-i pălăria.

Imediat, în secunda următoare tânăra fată a simțit şi o durere ascuțită în brațul stâng. Asta a făcut să-i clocotească sângele. Însă a mai tras. Întrucât ea se ținea la umbra stâncii, nu era văzută distinct. Dimpotrivă, omul era luminat din plin de clarul lunii şi oferea o țintă perfectă.

Ea n-a tras decât o dată. Însă glonțul l-a atins. Călărețul s-a clătinat pe şa şi părea aproape să cadă la pământ. Însă s-a apucat cu energia disperării de gâtul calului, care s-a îndepărtat în salturi dezordonate.

— Cerule sfânt!... Tânăra fată a tras asupra mea! a bâiguit rănitul gemând.

Acestea au fost cuvintele rostite de buzele muribundului în momentul când a depăşit-o pe Amy pe calul său înnebunit.

Tânăra a rămas nemişcată cu revolverul fumegând în mâna dreaptă, privind la omul care dispărea cu calul său şi ascultând ropotul copitelor animalului ce se pierdea puțin câte puțin în depărtare.

A fost nevoie de un zgomot de paşi care se apropiau pentru a o scoate din amorțirea în care o aruncase actul său de învingătoare.

— El a tras asupra mea de două ori... un glonț mi-a trecut prin pălărie şi celălalt mi-a zgâriat uşor brațul, aproape de umăr. M-ar fi ucis dacă nu trăgeam. Însă dacă am judeca vorbele sale, am vedea că el nu ştia că trăsese asupra unei femei şi-a zis ea, revenindu-şi pe jumătate.

Dar stai! De acolo, cineva vine pe jos. Să fie aceasta călăuza mea?

— *Hola,* Miss, eşti acolo? a strigat din partea aceea Gheară de urs, care a apărut la intrarea în trecătoare.

— Da, sunt aici şi foarte fericită şi pe deasupra uşurată că nu ai fost ucis, a răspuns prompt tânăra fată.

— Vai, nu! Asta nu se va întâmpla destul de repede! Am cel puțin şapte vieți, ca pisica.

— Dar el a tras asupra dumitale!

— Se înțelege, am simțit asta în braț... însă este destul de nesemnificativ. Ca o înțepătură de ac, a zis bătrânul râzând. Eu eram ascuns cu cei doi cai într-un pâlc de brazi, căci voiam să-l las să vină până la mine şi atunci puneam mâna pe el cu lasoul. Eu l-am aruncat urmând regulile, însă nodul alunecător mi-a ratat intenția... Atunci şnapanul a tras asupra mea şi brațul a primit noutăți... Am chemat caii, care se speriaseră... El a trebuit să se gândesc că aveam şi nişte tovarăşi pe acolo, căci imediat a făcut o întoarcere de sfârlează şi a plecat în goană... Dar spune totuşi, ce s-a întâmplat cu aceste împuşcături de pe aici?

— Eu am crezut că dumneata ai fost ucis şi am încercat să-l opresc. Însă el nu s-a oprit şi luându-mă drept un bărbat, a tras către mine de două ori. Unul din gloanțele sale mi-a pătruns prin pălărie şi celălalt mi-a zgâriat brațul.

Atunci eu am tras pentru a mă apăra.

— Asta-i bine, dumneata te-ai comportat cu bravură.

— Şi l-am atins!

— Din bine în mai bine, mica mea vitează domnişoară… Şi a căzut?

— Nu, însă se balansa în şa şi revolverul i-a scăpat din mână. Calul fugea de rupea pământul, cu el prins cu ambele mâini de gâtul animalului. Asta a fost poziția în care a dispărut din vederea mea.

— Şi acum, eu nu doresc decât un lucru, acela de a i se rostogoli calul în goana lui pe drum. Dacă glonțul dumitale nu i-a încheiat afacerea.

— Nădăjduiesc ca eu să nu-l fi rănit grav, căci este înfricoşător să omori un om cu mâna ta, a replicat cu gravitate tânăra fată.

— Aş! Acesta nu-i mare lucru în sine, atunci când eşti un pic obişnuit cu aşa ceva. Pentru început se vor vedea nişte stafii la noapte… însă cu toate acestea, e o neghiobie şi asta nu durează defel… Ah! Iată chiar revolverul său. Numele lui este gravat aici pe patul de argint… Ține-te bine! Inscripția este totuşi a lui Tom.

Şi el a început să râdă ca de o vorbă de duh.

— Cu voia dumitale, Miss, noi ne vom relua drumul mai departe. O vom apuca pe o cărare nu prea cunoscută de aceşti gentlemeni de la hotelul Casserole. Căci dacă dumneata n-ai atins cum trebuie pe individ, acesta va fi curând pe urmele noastre cu câțiva camarazi, voind să facă o cunoştință mai intimă cu noi. Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba.

— Atunci, s-o pornim mai departe. De îndată ce ne vom întâlni cu Buffalo Bill voi scăpa de toate temerile! a spus Amy cu hotărâre.

— Da, prezența lui Buffalo Bill valorează mai mult decât un regiment de soldați… Acum totuşi, lasă-mă să încalec căluțul şi să coborâm drumul, căci dacă ne facem iluzii prea des, păsările nu vot întârzia să zboare în cerc prin văzduh şi să-şi lase puful alb deasupra noastră.

— Ce mai vrei să spui cu asta?

— Oh! Asta în engleză se înțelege că înseamnă că în curând noi vom avea o furtună de zăpadă şi va fi o plăcere să o vezi şi pe deasupra să o şi simți!... Am face bine să avem un refugiu înainte ca aceasta să se dezlănțuie cu toată puterea.

Gheară de urs s-a aruncat pe cal şi deodată cei doi călători s-au repezit înainte. Sosiți la un loc unde cărarea era străbătută de un pârâiaş, călăuza a părăsit potecuța şi a intrat cu caii în apă. Au urmat mai mult de o oră malul şi în ciuda numeroaselor pietre ce-i încurcau, ei şi-au menținut animalele într-un mers vioi.

Când au părăsit podişul, lăsând în urma lor înalta pădure ce se sfârşea acolo şi îndată a început să cadă zăpada cu fulgi mari. Albele pufuri ale cerului străluceau ca nişte diamante în clarul lunii, însă oricât de frumos era acest spectacol, apariția lor sporea dezolanta singurătate din jur, producând un efect straniu şi demoralizant asupra tinerei fete.

În plus, ei înaintau pe măsură ce ninsoarea făcea zăpada tot mai deasă. În sfârşit, au apărut zorii. Cerul s-a arătat complet acoperit de nori cenuşii, până atât de departe cât putea cuprinde privirea. Totul împrejurul lor era o pătură deasă de zăpadă, deja veche, ce apăsa copacii şi tufişurile, acoperind cu un giulgiu fantastic stâncile şi mameloanele. Şi se tot aduna mereu mai deasă în drumul lor.

Curând caii, aburiți şi gâfâind de oboseai, s-au înfundat până la burtă în această groasă pătură de puf.

Întreg peisajul era de o albeață orbitoare. Evident că zăpada ce pusese stăpânire peste tot nu permitea pe aici nici măcar o scurtă vizită şi cu atât mai puțin un sejur de durată.

— Acolo, în acea strâmtă trecere stâncoasă îşi vor trage sufletul caii noştri, Miss, a spus deodată bătrânul cu brațul întins spre protejata sa şi vei putea să te odihneşti printr-un somn reparatoriu. Însă va fi de tropăit serios până la acel culcuş provizoriu. După aceea vom ajunge uşor acolo unde ți-am promis să te conduc mai întâi...

— Acord întreg asentimentul aranjamentelor dumitale, a replicat tânăra fată, a cărei încredere în călăuza sa era solidă

ca şi o stâncă.

Într-un colț adăpostit de vânt şi unde n-a putut să intre zăpada, bătrânul a ridicat pentru Amy un cort improvizat cu nişte pături de lână şi i-a aranjat un culcuş moale cu nişte frunze uscate găsite în scobiturile unei albii.

În sfârşit, el a aprins un foc şi dovedind o mare îndemânare şi o adevărată iuțeală de mâini, a încropit un dejun compus din cafea foarte fierbinte, carne friptă şi biscuiți, masă pe care amândoi au găsit-o excelentă.

Sub o stâncă întinsă în afară, ce acoperea terenul de sub ea, se găsea un gazon mărunt, suficient pentru a-l paşte caii.

Bătrânul i-a legat în acest loc cu lasoul, apoi a aruncat pe foc mai multe bucăți de lemn şi apoi a încercat la rândul său să prindă câteva clipe de odihnă prin somn.

Era târziu după-amiază când s-a trezit. Se simțea vizibil nemulțumit pentru că dormise atât de mult timp. El a prins să mârâie la zăpada care căzuse după ei atât de abundent, încât l-au cuprins fiorii şi a mormăit ceva ce voia să spună că nu le va fi cu putință să atingă campamentul de mineri înainte de căderea nopții. S-a grăbit să pregătească o gustare frugală şi când totul a fost gata, a trezit-o pe Miss Amy, care dormea încă.

Se odihnise bine, obrajii îi erau roşii şi ochii îi străluceau ca o rază de soare de încrederea pe care şi-o regăsise.

După ce a mâncat cu poftă, ea a luat măsurile necesare împotriva frigului şi au repornit la drum urmând poteca. Însă de abia au părăsit adăpostul, că s-au pomenit prinşi într-un vârtej înfricoşător de zăpadă. Nu vedeau la doi paşi înaintea lor şi nu aveau altă şansă de a nu se pierde şi a muri decât simțul bătrânului de a descoperi drumul.

Amy îl înțelegea şi se păzea bine, având inteligența de a se întoarce pe cărare când călăuza o prevenea prin vreo observație.

Trăsăturile trapperului exprimau starea lui de spirit încordată. Privirea îi era ațintită pe omătul cu care era acoperită pista şi pe care o examina amănunțit. Asta dovedea întrutotul că el nu disprețuia pericolele ce le aveau de întâmpinat. Însă bătrânul o conducea pe protejata sa prin

nămeți cu o liniştită energie, pe care nimic nu o tulbura şi care susținea încrederea în inima tinerei fetei.

Dintr-o dată s-a lăsat întunericul. Acesta devenea din ce în ce mai de nepătruns şi din nici o parte nu se observa cel mai neînsemnat adăpost în care să se refugieze.

Trebuiau totuşi să găsească un culcuş oarecare, căci îi urmărea în fiece clipă primejdia de a se înfunda în troiene şi a fi în imposibilitate de a merge mai departe.

Bătrânul călărea în frunte urmat de foarte aproape de către tânăra fată urcată pe Minunatul. Bravul său animal dovedea mai multă răbdare şi energie decât cel al bătrânului trapper.

În cele din urmă întunericul a devenit atât de puternic, încât ochii lor nu-l mai puteau străpunge, în timp ce omătul de sub ei se îngrămădea într-un mod de nestrăbătut. În ciuda tuturor acestor obstacole, ei înaintau totuşi cu o energie încăpățânată.

— Oh, Cerule! Iată că ne croim singuri o pistă nouă.

Oricât de încetişor pronunțase trapperul aceste cuvinte, Amy le auzise. Ea a înțeles îndată că o cotiseră, mergând în cerc. Şi într-adevăr, caii începeau să se mişte mai uşor, punând piciorul pe urma ce o lăsaseră ei înşişi ceva mai înainte.

Călăuza a rămas pe loc timp de o secundă, apoi şi-a îndreptat calul pieptiş împotriva furtunii care urla.

Le-a trebuit să urce o colină abruptă şi vântul le trimitea în plină figură fulgi de zăpadă amestecate cu sfărâmături de gheață. Deodată, Gheară de urs a plesnit cu o lovitură energică de frâu calului său, strigând:

— Trage la dreapta! Întoarce calul spre dreapta, Miss. Imediat înaintea noastră se află o prăpastie adâncă.

Şi el s-a întors imediat pentru a o privi pe protejata sa.

— Miss!

N-a venit nici un răspuns.

— Dumnezeule! S-a prăbuşit în adânc!

După toate aparențele aşa era, căci n-a observat-o în nici o parte, nici n-a auzit-o pe frumoasa însoțitoare.

Când bătrânul a sărit jos de pe cal, pentru a desluşi

urmele rămase pe zăpadă, inima a încetat să-i bată o clipă, pe când sărmanul călăreț ajunsese la câteva picioare chiar de marginea abisului.

El a reluat mersul pe urme, cercetându-le pas cu pas.

— Da, asta s-a ales din ea… este pierdută! a murmurat el.

Înaintea picioarelor trapperului, pe locul unde urmele se întrerupeau, un troian uriaş de omăt se desprinsese şi se rostogolise în avalanşă la fund, antrenând calul şi pe drăguța călăreață, ca într-un mormânt de gheață.

Însă la ce adâncime căzuse nefericita?

Bătrânul trapper nu putea răspunde la această întrebare. S-a aplecat deasupra hăului şi a început să strige din toată puterea plămânilor:

— Hei! *Hola!* Hei!… Se află cineva acolo jos? Miss, răspunde totuşi!

Nici un sunet de răspuns nu s-a făcut auzit.

— Hei! *Hola!* Ohei! Acolo jos… Miss Andrews!… *Hola!* Te strigă Gheară de urs… unde eşti?

Nimic, decât vuietul rafalelor de vânt ce loveau urechile… Ecoul munților nu se trezea. Totul rămânea întunecos şi lugubru ca un mormânt.

Atunci bătrânul, clătinându-se, cu chipul disperat, reflectând pe trăsături îngrijorarea sa ucigătoare, s-a întors spre calul său, care rămăsese nemişcat, aşteptând în linişte. El s-a săltat în şa şi a luat-o la goană îndepărtându-se de locul oribilului eveniment.

CAPTOLUL VI

PE URMELE NEBUNULUI

Ar fi o mare greşeală să se creadă că apariţia survenită, după dispariţia agitată a celor doi derbedei ai Dublei Morţi, n-a făcut senzaţie în Paradisul Jucătorilor.

Dimpotrivă, spiritele erau agitate în cel mai înalt grad de acest repetat incident şi toată lumea credea că va mai revedea după o vreme mai îndelungată pe tovarăşul răufăcătorului ucis.

Furtuna de zăpadă care făcea ravagii în munţi abia se simţea în vale. Soarele a făcut să dispară curând subţirele strat de omăt căzut pe la sfârşitul ninsorii.

Însă culmile munţilor împodobite cu zăpadă albă, bine vizibile, nu permiteau să te îndoieşti că vremea rea nu te va înfrunta înfricoşător pe drumurile muntoase.

Aşa că Buffalo Bill găsea într-asta motive de vie îngrijorare pentru soarta sărmanei Amy Andrews.

Plecarea timpurie şi înconjurată de mister a frumoasei femei, atât de iute după sosirea ei în colonie, a trezit o vie curiozitate şi numele de Amy era în toate gurile. Întoarcerea lui Tom, care fusese rănit de către tânăra fată într-un turneu de recunoaştere şi care murise înainte de a-şi face raportul a provocat destule clătinări din cap. Fără a mai spune... pentru ce motiv se trăsese asupra lui... Şi îndeosebi, de ce era aceasta o femeie?... Şi în realitate, cine era această femeie?

Puţini oameni reuşeau să-şi găsească un răspuns la aceste întrebări. Singurul care ar fi putut să le ofere nişte lămuriri era hotelierul Dave.. Însă el avea cele mai grave motive pentru a se închide într-o strictă tăcere şi rămânea astfel

mut ca un crap.

Toate aceste întâmplări au alimentat destule cancanuri în colonie în timpul celor zece zile pe care Buffalo Bill a trebuit să le petreacă la hotel fără a face ceva. Ar fi fost o mare nebunie, ca în plină furtună dezlănțuită în munți să rişti o tentativă oarecare, ca să-i întâlneşti pe Amy Andrews şi pe însoțitorul său.

Cu toate acestea, Buffalo Bill reflecta fără încetare la mijloacele prin care să ajungă la refugiul ce-l avea în munți bătrânul trapper. El era convins că dacă îi reuşea asta, toate celelalte nu-i ofereau decât puține sau nici o dificultate.

Într-o seară vremea era cumplită. Vântul sufla cu urlete şi lua drumul de la un capăt la celălalt. Răsuflarea lui de gheață îi gonea pe toți acei care aveau o casă unde să se adăpostească, înveselită de o sobă încălzită cu un foc bun. Ferestrele zdrăngăneau şi obloanele trase cu grijă scârțâiau şi gemeau sub efortul furtunii care făcea să se rostogolească cu vuiet coşurile de tablă. Pe scurt, nici o pisică nu putea să rămână afară, când deodată s-au auzit nişte sunete sălbatice, înfricoşătoare, care nu aveau accente mai omeneşti decât vuietul asurzitor al viscolului.

Apoi s-a distins ropotul copitelor unui cal ce se apropia din ce în ce mai mult. Era un călăreț ce cobora din munți tot atât de repede ca şi vântul vijeliei.

Pe cal, pornit într-un galop furios, călărețul alb de omăt ținea în fiecare mână câte un revolver încărcat, scoțând asemenea strigăte ce făceau să-i înghețe sângele în vene celui care le auzea.

— Este cealaltă jumătate a Morții Duble, au spus unii care au fost destul de îndrăzneți să arunce o privire pe drum.

— Rana de la cap care a primit-o de la Buffalo Bill i-a luat mințile, a strigat un altul.

— Ei, bine, mare răsplată!... E un cadou drăguț pe care ni-l face!... Individul acesta ne va da foc la case şi va trage în toată lumea, dacă îl vom lăsa s-o facă.

Aceste exclamații şi altele asemănătoare se încrucişau pretutindeni unde se găseau oameni ce-l vedeau pe călărețul căzut în demență. Buffalo Bill s-a alarmat nedumerit de

aceste strigăte sălbatice şi lugubre, până ce hotelierul l-a informat, spunându-i cine era.

Atunci el a spus cu un calm perfect:

— Dacă sărmanul ticălos şi-a pierdut minţile, el trebuie prins... Mâine dimineaţă am să-i caut urmele şi am să mă ţin după ele. În acelaşi timp, voi putea să arunc o privire în jurul meu pentru a mă informa asupra lui Miss Andrews şi a tovarăşului său.

Mai era mult până să se facă ziua când cercetaşul a pornit de la hotel.

— Hm! Nu ştiu, însă mi se va plăti călătoria şi mi se vor da încă o mulţime de bani pe deasupra pentru o afacere la care nu voi participa, a spus Dave în loc de adio. Cel puţin fii prudent, Cody!

— Îţi mulţumesc mult pentru sfatul tău!

— Da, da, îmi mulţumeşti. Însă o faci după capul tău! Haide, noroc bun în călătorie! Şi dacă nebunul va vrea să revină, ceea ce nu-i de dorit pentru noi, îl vei întâlni în afara coloniei.

Buffalo Bill s-a pus pe râs şi a plecat în trap mărunt, păstrând acest mers până ce i-a fost destul de clar ca să se orienteze cu uşurinţă.

Atunci el a coborât de pe cal şi a examinat cu atenţie urmele proaspete.

Această inspecţie fiind terminată şi având experienţa unei certitudini, el s-a urcat din nou pe cal şi şi-a continuat drumul în galop, nepărăsind din ochi urmele pe care le recunoştea ca fiind ale celui căutat.

Aceste urme ale nebunului erau foarte vizibile şi bine imprimate. Ele treceau pe dinaintea ranchului chiar cel al lui Buffalo Bill, cum a constatat acesta curând.

Întrucât sosise ora prânzului între timp, Buffalo Boli s-a hotărât să facă o vizită la căsuţa lui izolată.

El mai poseda altele asemănătoare în multe locuri unde serviciul îi cerea prezenţa. Căci îi plăcea să-şi rezerve ore de răgaz. Acum, el hotărâse să ia masa aici înainte de a continua să se ţină după urmele care duceau spre Munţii Stâncoşi. Această direcţie nu-i displăcea defel cercetaşului,

care se gândea, în tot cazul, să facă şi investigaţii cu privire la frumoasa străină şi bătrânul său însoţitor.

Ranchul minerilor, aşa se numea mica locuinţă, era altădată centrul de exploatare a unei mici mine de aur, ai cărei proprietari fuseseră asasinaţi, cu toţii fără excepţie şi într-un mod atât de înspăimântător, încât locul fusese abandonat ca fiind blestemat.

Însă Buffalo Bill găsise cheia misterului stafiilor ce făceau atât de puţin sigură locuirea ranchului. Şi după ce l-a curăţat de câţiva bandiţi, ei l-a luat în stăpânire pentru nevoile sale.

Petrecuse aici destul de lungi sejururi şi nu avusese încă ocazia ca vreun spectru să i se prezinte în faţă ca să-i răsucească gâtul. Şi dacă fantomele lipseau, acestea ştiau de minune pentru ce motiv.

În acest ranch Buffalo Bill avea câţiva servitori. Mai întâi Cap de granit, paznicul turmelor. Acesta era un flăcău aspru de la frontieră, cam caraghios, cu un păr roşu şi zbârlit. Pe de altă parte, mai era şi Sam, un tânăr din cei întâlniţi adesea în America, care o zbughise în libertate ca un mustang şi care totuşi nu ar fi vrut să-şi părăsească viaţa liberă şi fără obstacole din prerie ca de pe tronul unui rege.

— Cap de Granit este un cap ce bate câmpii, a spus acesta din urmă cu un aer convins, dând ochii cu Buffalo Bill.

— Încăpăţânat şi flecar, i se poate atribui asta foarte bine, a spus cercetaşul râzând. Însă acum, Dick, prepară cina, căci sunt mort de foame, iar pe acolo jos, la Casserole, este o mâncare… brrr!

El tremura numai când îşi amintea.

Apoi Buffalo Bill s-a aruncat uşurat pe o piele de urs. Întinsă aproape de un brassero cald ce răspândea o căldură plăcută.

— Spune-mi totuşi Cap de granit ai observat vreo urmă necunoscută?

— Da, chiar în această dimineaţă… o cărăruie trece pe acolo, având toată aparenţa de a fi fost făcută de un urs cenuşiu care era călare şi noi am văzut în acelaşi timp un individ ce părea să fi căzut dintr-un circ în faliment. Grohăia

ca un porc, urla ca o maimuță, dădea din mâini ca un curcan ce bate din aripi şi călărea cum poate s-o facă diavolul.

Buffalo Bill a făcut un semn de satisfacție.

— Acesta-i uriaşul acela înnebunit şi sunt pornit pe urmele lui...

Şi în continuare el a început să povestea cu haz auditorului lupta sa cu Moartea Dublă.

— Aş! Un drac! a mormăit Cap de granit când stăpânul său a terminat. Eu n-aş vrea deloc să am de-a face cu Dubla Moarte. N-are importanță cum, un Whisky Dublu mi-ar prii mult mai mult... o afacere pe care aş lichida-o printr-o sticlă plină de lichid!

Toți au izbucnit în râs. Apoi a fost servită cina şi cercetaşul s-a ospătat.

După o odihnă de câteva ore bune, Buffalo Bill a încălecat un mic şi focos mustang, capabil să-l urce ca o capră pe culmile cele mai prăpăstioase şi s-a pus din nou pe urmele nebunului.

A avut prevederea să ia cu el un sac solid, bine umplut cu provizii.

În timp ce cercetaşul mergea în mare galop în lungul potecii, cei trei servitori ai săi, în picioare în fața curții, l-au urmărit cu privirea destul de multă vreme cât a fost vizibil.

— Pariez pe o bancnotă de o sută de dolari că el îşi va face treaba în întregime şi va reveni la noi sănătos şi teafăr, a spus Cap de granit.

Pariul a fost pe loc acceptat de către cei doi cow-boy.

Fără ca ei să-şi părăsească încrederea în îndemânarea patronului lor, ci numai pentru că pariul era susținut atât de Cap de granit.

CAPITOLUL VII

LUPTA DIN PEŞTERĂ

Unui om, care ca şi Buffalo Bill ştia să citească, fără a se înşela vreodată, toate semnele şi indiciile preriei îi demonstrau cercetaşului că nebunul îşi obosise calul într-un mod înfricoşător.

Amprentele copitelor erau neregulate şi adesea piciorul aluneca într-o parte. Animalul trebuia să se fi frecvent poticnit şi împiedicat.

După o analiză, pista l-a condus pe cercetaş pe o cărare abruptă şi alunecoasă, de pe care fiecare fir de nisip, fiece ierbuliță, oricât de mărunte erau, fuseseră smulse de către uragan, în aşa fel încât nu mai rămăsese decât un perete de stâncă aproape perpendicular.

Însă acesta nu putea oferi prea multe posibilități acestui urmăritor de piste. El şi-a plimbat încet privirea de linx dintr-un loc într-altul şi îndată a observat în fața lui la o înălțime oarecare o formă alungită, fără mişcare.

Buffalo Bill a alergat acolo şi a recunoscut că era calul nebunului care zăcea mort la pământ.

Credincios până la moarte, nobilul animal căzuse la capătul puterilor sub pumnul de fier al sălbaticului călăreț.

Însă nebunul nu se vedea în nici o parte şi solul stâncos nu permitea să se descopere încotro putuse să fugă.

S-a lăsat noaptea şi furtuna s-a redezlănțuit cu o mânie ce l-a forțat pe cercetaş să caute un adăpost.

Uraganul era de o violență atât de mare, încât se gândea să se întoarcă la ranch a doua zi dimineața. În acelaşi timp, el nu-şi părăsea intenția de a pătrunde până în inima

Munților Stâncoşi. Căci acolo el avea şansa să o găsească pe sărmana Amy Andrews, a cărei soartă era incomparabil cu mult mai apropiată de inima lui decât cea a derbedeului înnebunit, care nu avea nimic omenesc în el decât forma…

După cele întâmplate, dacă acesta din urmă îşi procura un alt cal. Şi încerca să coboare din nou spre colonia minerilor, găsea că era cu totul omenesc să se scape de acest nebun periculos printr-o împuşcătură bine țintită.

În ce-o privea pe Amy, lucrurile stăteau cu totul diferit.

Aceasta era mai lipsită de protecție, mai mult decât dacă s-ar fi găsit singură, căci se afla în voia unui om pentru care Buffalo Bill păstra o neîncredere ce sporea din oră în oră.

Pentru ce motiv ea luase hotărârea să se aventureze în aceste regiuni sălbatice, de moment ce se afla în puterea unei alte ființe omeneşti, asta voia să descopere el.

El ştia că se putea bizui cu totul pe cal, pe care îl silea să înfrunte toate oboselile.

Însă noaptea se lăsa tot mai mult şi el nu avea nimic de făcut pe toată durata ei. A încercat să ajungă cel puțin pe colina cea mai apropiată unde spera să aibă şansa de a descoperi câteva scobituri în stânci pentru odihnă, a cărei nevoie se făcea tot mai simțită. Speranța lui şi-a găsit temei. La o primă examinare a recunoscut spre marea sa bucurie o trecere care se deschidea în fața lui, care conducea sus la o grotă spațioasă, unde ar fi avut un excelent adăpost pentru noapte. A legat mustangul cu lasoul pe un loc al trecătorii unde animalul pitea să pască pe un spațiu dezgolit de omăt.

Şi-a luat în spate şaua şi frâul şi s-a îndreptat spre grotă.

Când a ajuns acolo a observat că obscuritatea devenise încă şi mai de nepătruns.

A adunat câteva crengi şi curând a început să pâlpâie un foc vesel. La lumina jucăuşă a flăcărilor, el a descoperit nu fără surprindere că refugiul său era deja locuit.

Într-un colț al peşterii atârna pielea proaspăt jupuită a unui urs. Pe jos se găseau resturile unui foc stins, Câțiva tăciuni erau încă incandescenți şi pe ici pe colo zăcea vânat de toate soiurile, proaspăt ucis.

— Tot atât de adevărat pe cât sunt de viu, grota este

refugiul minerului nebun... Acesta-i ceea ce se numeşte noroc!

Foarte puțini oameni ar lua această descoperire totuna cu o şansă fericită. Însă Buffalo Bill nu cunoştea teama şi ceea ce înfricoşa pe alții. Asupra lui avea acelaşi efect ca şi pâinea zilnică a existenței sale.

A păstrat deci un deplin sânge rece, a deschis sacoşa de piele, aluat de acolo alimente şi şi-a preparat cafea şi o gustare consistentă, pe care a mâncat-o cu aceeaşi nepăsare, de parcă se găsea la ranchul său. E adevărat că-şi pusese lângă el revolverul şi pumnalul, pentru a putea să se servească într-o clipă dacă era nevoie.

Lumina strălucitoare a focului îl împiedica să vadă departe prin întuneric. Astfel că n-a observat apropierea tăcută a unei forme întunecate. Acesta era nebunul ce revenea la peşteră ducând pe spate un cerb pe care-l ucisese. Privirea îi era sălbatică, părul de pe cap şi barbă amestecate şi încâlcite, ochii adânciți în orbite şi în priviri îi scăpăra nebunia furioasă!

Fața, mâinile şi îmbrăcămintea îi erau mânjite de sânge. Era imposibil de imaginat o înfățişare mai respingătoare decât cea ce o reprezenta el.

S-a oprit scurt imediat ce a observat strălucirea luminoasă a focului din peşteră şi şi-a fixat privirea crudă de animal sălbatic turbat. Nu putea să vadă totuşi privirea cercetaşului adăpostit după un colț al stâncii.

Nebunul şi-a depus povara cu precauție jos şi a scos un revolver.

Apoi cu un surâs diabolic l-a pus la loc în centură, de unde a luat un cuțit cu două tăişuri şi foarte ascuțit la vârf.

I-a încercat cu atenție tăişul cu buricul degetului. Apoi, ca şi cum ar fi avut o inspirație subită şi-a scos centura. A aruncat alături cascheta din piele de vulpe şi vesta din piele de urs şi a înaintat printr-un salt.

Buffalo Bill mânca mereu fără a se preocupa de prezența periculosului personaj.

Că acesta era un nebun, nu încăpea îndoială. Glonțul cercetaşului îi zdrelise craniul şi în sine această rană nu

prezenta nici un pericol. Însă îi dereglase simțurile şi gândirea.

Ajuns lângă foc, alienatul s-a oprit o secundă.

Gura întredeschisă şi inflamată îi acoperea hârâitul respirației sale gâfâite.

A început să se învârtă în jurul focului şi a observat în sfârşit silueta cuiva în fața mâncării, căreia îi făcea onoarea.

Oricât de nebun era, l-a recunoscut imediat pe Buffalo Bill. Şi-a amintit că acesta îi ucise fratele, că-l rănise şi pe el şi-l redusese la o ființă fără nici un rost.

El s-a înălțat şi a făcut un salt formidabil pe deasupra focului, slobozind un răcnet înspăimântător.

Nebunul a căzut de-a dreptul pe cel pe care îl ura de moarte – şi care sub şocul acestei greutăți enorme s-a lungit la pământ.

Însă mai rău a fost că teribilul brânci l-a făcut să alunece pe cercetaş îndărăt, atât de mult încât a rămas fără arme asupra sa şi tot ce mai avea pentru a-l înfrunta pe nebun era un cuțitaş.

Deşi cu totul luat prin surprindere, cercetaşul nu s-a pierdut deloc cu firea, chiar într-un asemenea moment. Cu degetele sale de oțel a apucat încheietura mâinii înarmate a nebunului pentru a-l împiedica să-i implânte imediat pumnalul în inimă.

Cu toți pumnii primiți în continuare, în plină figură, dementul părea să nu simtă aceste lovituri, care ar fi doborât pe oarecare alt om.

Buffalo Bill era un boxer de primă forță. El a reuşit nu numai să evite toate atacurile adversarului, dar să şi trimită o ploaie de pumni asupra acestuia.

Totuşi, întrucât loviturile sale, oricât de puternice erau, rămâneau fără efect contra puterii de rezistență cu adevărat extraordinară a celuilalt, Buffalo Bill a vrut să-l apuce de gât printr-o mişcare bruscă.

Însă nu i-a reuşit şi cei doi oameni s-au încleştat şi mai strâns şi s-au răsucit cu zguduiri violente, fără ca să se decidă vreun avantaj pentru unul sau altul.

Nebunul striga şi miorlăia, încercând să muşte şi să-şi

elibereze mâna. Însă cercetaşul îl respingea mereu prin lovituri de pumn, care-i cădeau pe faţa însângerată şi tumefiată, ca un ciocan pe nicovală.

Deodată alienatul a părut că vrea să-l apuce pe dedesubt. Cei doi s-au rostogolit până într-un colţ al grotei şi nu puteau să ajungă mai departe. Numai că Buffalo Bill se găsea în acel moment sub potrivnicul său.

Acesta a slobozit un urlet de triumf, un triumf de scurtă durată, căci deodată făcând apel la toată vigoarea, cercetaşul s-a ridicat brusc lângă el şi a reuşit să-i apuce între dinţi părul zbârlit de pe cap al adversarului, de la tâmpla stângă.

Nebunul, care răgea, a încercat să se întoarcă dintr-o parte într-alta, însă n-a reuşit să-şi scoată claia de păr încâlcit dintre dinţii lui Buffalo Bill.

Ajuns dincolo de limitele durerii, el a înşfăcat umărul duşmanului său. Pentru a proceda la fel ca acest şi în acest caz se putea spune că-i vorba de dinte pentru dinte.

Dar această aplicare a legii talionului era un pic excesivă, căci muşcătura nebunului era mai crudă decât cea a câinelui turbat.

Buffalo Bill a înţeles că nu-i stătea în putere să-l mai cruţe pe nefericitul smintit.

El avea intenţia să-l lege şi să-l ia cu sine în colonie pentru a-l încredinţa în grija unui medic. Însă ocazia trecuse.

Unul din ei trebuia să moară. Şi asta era singura soluţie a acestei lupte.

Cercetaşul a hotărât să facă un efort decisiv.

El i-a strâns şi mai puternic mâna dreaptă înarmată cu pumnalul şi a întors pumnul nebunului până ce acesta a trosnit. Minerul n-a putut să-şi reţină un ţipăt de durere, care l-a făcut să deschidă gura şi să întrerupă muşcătura.

Cercetaşul îşi atinsese scopul. Cuţitul în acest pumn zdrobit avea acum vârful întors drept spre inima nebunului.

Atunci Buffalo Bill s-a întins şi mai mult pe pământ şi a simţit peretele stâncos cu vârful degetelor, de care s-a servit ca de un punct de sprijin şi folosindu-se de toată forţa, s-a lăsat cu întreaga greutate a corpului pe pumnul care ţinea pumnalul.

La o secundă după asta, mâna nebunului s-a relaxat. Corpul s-a încordat într-un spasm, apoi s-a întins şi a rămas nemişcat, Buffalo Bill având dovada că pumnalul îşi îndeplinise rolul.

Cercetaşul s-a debarasat uşor de cadavru şi s-a ridicat într-o secundă. El a examinat cu o privire posomorâtă corpul luminat de focul vioi.

Era un spectacol înfiorător de văzut şi acest om, puternic şi el, a fost scuturat de un fior.

Buffalo Bill ştia bine că dacă acesta n-ar fi zăcut acolo cu părul său des, cu ochii sticloşi şi ficşi, această fiinţă nefastă, coborâtoare dintr-un animal sălbatic, ar fi dansat în jurul cadavrului său.

El s-a întors şi a ieşit din peşteră pentru a-şi răcori la aer sângele său înfierbântat.

CAPITOLUL VIII

LA ŞARPELE SĂLBATIC

Noi ştim că Amy Andrews avea o încredere fără rezerve în competența de călăuză a bătrânului trapper, în ciuda numeroaselor nereuşite ale lor de până atunci.

La ordinul lui Gheară de urs ea a tras deci cu putere de frâie pentru a-l opri pe Minunatul, care aparent prefera mai degrabă să se conducă el însuşi decât să fie condus şi fără îndoială în felul acesta ar fi ajuns mai repede la vreun loc de refugiu. Sub violența loviturilor de frâu şi a durerii pricinuite de zăbală, sensibilul animal s-a cabrat nervos şi a făcut salturi într-o parte bătând pământul pe loc. În aceeaşi clipă, pătura de zăpadă de sub picioarele sale a cedat. A fost zadarnic să-şi răsucească şoldurile printr-un efort ca să nu se prăbuşească. Mişcările lui dezordonate l-au împins cu atât mai mult în adâncime.

Toate acestea s-au consumat rapid şi într-un fel atât de neprevăzut, încât Miss Amy n-a avut senzația căderii şi nu s-a gândit să deschidă gura ca să ceară ajutor, atunci când a înțeles că fusese antrenată de o avalanşă şi că o uriaşă masă de omăt se rostogolea spre ea. Calul nu părea să fi suferit ceva în cădere. S-a oprit şi a rămas nemişcat dintr-o dată, ca prins de o amorțeală instantanee. În ce-o privea pe Amy Andrews, ea şi-a putut păstra poziția pe şa şi nu simțea nici o durere.

Neştiind defel cum se produsese căderea, ea nu şi-a dat seama de locul unde putea să se găsească, cu atât mai mult cu cât domnea un întuneric des în jurul său.

După un timp relativ scurt, Merveille părea să-şi fi revenit,

căci încerca, sărind şi scuturându-se, să înlăture zăpada ce-l apăsa.

Asta nu era uşor. A trebuit de mai multe ori să se oprească pentru a-şi reveni, A fost nevoie ca Amy s-o ajute cu îndemânare cu amândouă mâinile. Dar în sfârşit, bunul animal a putut să facă o trecere prin învelişul de zăpadă ce-l ținea prizonier.

Amy a respirat cu plăcere aerul rece al nopții şi a observat cu bucurie că nu se mai înfunda calul decât până la genunchi.

Când ochii i s-au obişnuit un pic cu întunericul din preajmă, a văzut aproape de ea un perete perpendicular şi înalt de stâncă, poate de o sută de picioare şi a înțeles, nu fără un fior, de la ce înălțime se prăbuşise.

Minunatul făcuse onoare numelui său. Acoperişul avalanşei de zăpadă care se rostogolise cu ei diminuase în mare măsură efectul căderii lor, calul şi călărețul având norocul ca o altă masă de omăt să fie adunată cu ceva mai înainte de vânt ca într-un fund de sac în gâtul prăpastiei. Acest culcuş de zăpadă era destul de des pentru ca ei să aterizeze fără alte neajunsuri.

Această împrejurare, de la limita unei minuni, i-a salvat. Căci o cădere de la o înălțime atât de înfricoşătoare, în condiții obişnuite ar fi ucis pe loc pe tânăra fată şi pe cal.

Cu inima bătând, Amy a strigat cât a putut pe trapper. Însă numai urletul furtunii răspundea la strigătele ei, a căror intensitate lua un accent sfâşietor şi trăda teribila sa groază.

În cele din urmă vocea i-a refuzat cel mai mic efort şi ea a răguşit. Frigul o făcea să tremure din tot corpul şi pe cal nu-l trecea frisoanele mai puțin ca pe ea!

Astfel că se găsea cu totul singură în mijlocul unei pustietăți înfricoşătoare, înconjurată de tenebrele nopții, expusă fără apărare unei înfiorătoare furtuni de zăpadă şi nimeni din cei care puteau să se intereseze de ea nu ştia unde se afla!

Însă Amy avea o inimă vitează şi după ce s-a eliberat de primele stări de disperare ce o paralizau, ea a examinat în față şi a acceptat nevoia de a înfrunta cele mai mari pericole

pentru a ieşi din această situație cât se poate de primejdioasă.

— Da, Merveille, tu ne-ai adus aici. Ei bine, atunci tu să ne scoți! s-a adresat ea încetişor calului său. Eu nu voi face altceva decât să mă încredințez instinctului tău. Mergi şi găseşte-ne un locuşor de adăpost, unde să ne putem odihni în această noapte. Din fericire, am nişte chibrituri la mine şi voi putea să aprind un foc... Porneşte deci bunul meu animal, acum totul depinde de tine.

Şi ea a apucat frâul calului, dar a cuprins-o îngrijorarea, când într-o clipă animalul s-a oprit şi a prins să adulmece în jurul său, ca şi cum ar fi simțit un lucru extraordinar.

— Ei bine, Merveille, ce s-a întâmplat? Poate în sfârşit a apărut Gheară de urs?

La acest gând tânăra fată nu s-a putut stăpâni. O dorință fără margini de a nu mai fi singură a făcut-o să uite de toate şi a început s-o strige cât a putut de tare pe călăuza de sus.

Însă doar ecoul propriei sale voci se amesteca cu urletul viscolului şi a încetat deodată să mai cheme. I-a venit în gând că nesiguranța calului indica mai degrabă o primejdie apropiată.

— Înainte, Merveille, a cerut ea animalului mângâindu-l pe grumaz.. Condu-mă acolo unde nu ne amenință nici-o primejdie.

Animalul a ascultat-o docil şi a coborât fundul prăpastiei vreo milă frământând mereu omătul până la genunchi.

Apoi s-a oprit din nou dintr-o dată şi a scos un uşor nechezat, care părea să exprime o satisfacție extremă.

Amy şi-a ținut câtva timp palma deasupra ochilor, ca să vadă mai bine, ferindu-se de fulgii de zăpadă, i s-a părut că zăreşte o lumină slabă.

— Aceea-i într-adevăr o lumină?... Ah! Dacă ar fi adevărat!...

Foarte agitată, ea a privit din nou aplecându-se pe gâtul calului. Şi atunci a fost sigură că nu era o iluzie. Era cu adevărat o lumină care strălucea în fața ei!

L-a îndemnat cu energie pe Merveille înainte, dar acesta nu avea nevoie să fie încurajat.

Inteligentei animal a străbătut cu paşi siguri troienele de omăt, mergând în linie dreaptă spre lumină.

Era Gheară de urs acela care aprinsese un foc, sau o tabără de indieni?

Însă îndoiala i-a fost curând risipită, căci a recunoscut că lumina provenea de la o cabană joasă construită sub o stâncă ce o proteja cu un ieşind deasupra.

Avea uşa deschisă şi flăcările din colibă se reflectau afară.

Oricât de sărăcăcioasă ar fi fost această locuinţă pierdută şi nenorocită, ea era mai splendidă decât cel mai trufaş palat împărătesc.

A strigat cu voce tare, însă n-a răspuns nimeni.

Mirată, ea a privit în jur şi a observat o a doua căsuţă în apropiere.

S-a dus acolo, însă a găsit-o părăsită şi în întuneric, cu uşa deschisă şi aceasta. Merveille insista să înainteze, ceea ce a făcut-o să creadă că acesta era un grajd.

— Cu siguranţă, drăguţul meu cal, poţi să mergi acolo înăuntru şi nu vei mai degera! a spus tânăra fată pe un ton încurajator. Însă eu aş vrea pe cineva care să-mi ofere ospitalitatea!

A sărit hotărâtă jos din şa. De îndată Merveille a intrat în cabană şi o scurt sclipire luminoasă a făcut-o pe Amy să se convingă că într-adevăr acesta era un grajd, cu furaj în iesle. Liniştită, ea l-a părăsit pe cal şi a închis uşa grajdului apoi a deschis o cărare prin omăt până la prima căsuţă.

Privind prin uşa întredeschisă, a văzut că înăuntru ardea un foc care încălzea plăcut camera.

Dintr-o clipire de ochi, i s-a înfăţişat mobilierul şi dispunerea încăperii.

Aici se găsea un loc de dormit prevăzut cu o piele de urs şi o pătură roşie. Pe pereţi atârnau o şa cu chingi, nişte carabine, revolvere şi o centură cu felurite arme.

La mijloc se afla o masă masivă şi grosolană şi un fotoliu basculant, acoperit cu piei de urs.

Abia s-a aşezat, că ea a simţit pentru prima oară cât era de extenuată. A cuprins-o o oboseală mortală. Eforturile excesive pe care le depusese o aduseseră la istovire şi acum

avea prilejul de a se odihni.

Dacă adăugăm la asta dulcea radiație a focului, căldura reconfortantă a încăperii, adânca tăcere care domnea în jurul ei, se va înțelege cu uşurință că pleoapele-i roşii şi arse n-au întârziat să se închidă. Ea era de-acum aproape adormită, când a simțit la picioare un lucru cam ciudat, care o trăgea. Aceasta a făcut-o să se scoale cu un strigăt scurt.

Dumnezeule mare! Ce grozăvenie înspăimântătoare îi zdruncina membrele!

La câțiva paşi de ea era aşezat pe vine un puma mare, adult, spaima munților Far-Westului, mai de temut decât chiar temutul urs cenuşiu.

Coada i se mişca nervos pe pământ. Ochii siniştri îi erau fixați asupra nefericitei. Se frământa de parcă îşi lua elanul ucigaş. Sărmana era gata să creadă că se afla în fața unei arătări înspăimântătoare evocată în gândul său de vreun vis.

Însă vai, mârâitul înfundat al monstrului şi scrâşnetele sale groaznice nu erau decât mult prea reale!

Stăpânită de o spaimă de neînvins, tânăra femeie, zguduită de o asemenea încercare a leşinat.

Când Amy Andrews şi-a recăpătat cunoştința, ea se afla în continuare aşezată în fața focului pe moalele scaun acoperit cu piei de urs.

S-a frecat la ochi pentru a se convinge că se trezise cu adevărat. Apoi şi-a întors privirea într-o parte şi a revăzut aceeaşi înfricoşătoare apariție de mai înainte.

Puțin i-a trebuit ca să nu leşine din nou când o altă privire i-a arătat că se afla aşezată între două primejdii, ce i s-a părut mai mare şi mai de temut una decât cealaltă. Pe un alt scaun lângă foc se ghemuia un indian în carne şi oase, careşi fixase privirea asupra ei... în timp ce la câțiva paşi teribilul puma munților o privea şi el. O dorință nesăbuită a cuprins-o pe sărmana fată disperată.

Ar fi vrut ca flăcările focului să-i cuprindă tânărul ei corp şi să-l consume! Asta nu i se părea atât de groaznic decât să fie devorată de către colții brutei, ori să cadă de vie în puterea pieii roşii, nu mai puțin neîndurător decât un puma.

Un strigăt surd şi disperat a murit pe buzele sale şi a vrut

să se ridice de pe scaun.

Această mişcare uşoară a fost surprinsă de către animal, care a lăsat să se audă un mârâit amenințător.

Indianul, până atunci nemişcat, a strigat la animal câteva cuvinte aspre şi dintr-o dată puma s-a liniştit şi a început să bată pământul cu coada.

Atenția nefericitei s-a întors maşinal spre sălbatic, care părea s-o protejeze cu o manieră destul de uimitoare. Era un bărbat de statură colosală şi de o vârstă destul de înaintată... Chipul îi era tot atât de simpatic ca şi botul sălbăticiunii ghemuite la picioarele sale.

El era grotesc împodobit cu pene unduitoare şi perle mici de sticlă, care scânteiau pretutindeni pe îmbrăcămintea-i din piele de cerb.

Brațele şi picioarele îi erau încercuite de numeroase inele de alamă. La gât purta un colier de perle strălucitoare, de toate culorile imaginabile.

Amy era uimită cu totul. Oricât de tânără era, ea avea deja cunoştințe asupra oamenilor, pentru a se convinge imediat că acest indian destul de bătrân şi de o urâțenie destul de greu de descris, era vanitos ca un păun.

Cât priveşte alte metehne, pe care le avea cu siguranță, Amy se temea să le afle prea curând.

Indianul, după ce l-a repezit pe puma ca să se mențină paşnic, a continuat s-o privească, fumând liniştit din scurta sa pipă.

Prezența dintr-o dată a tinerei fete în coliba lui nu avea cu siguranță nimic comun cu evenimentele ce-i marcau viața sa de toate zilele, dar el nu părea să fie pentru nimic în lume deloc mirat.

Nu i-a pus totuşi tinerei albe nici o întrebare. N-a încercat să afle cine era, de unde venea. Pentru ce intrase în cabana sa, cât se gândea să rămână acolo, nici dacă-i plăcea meleagul său.

Ținând şi ea mereu ochii fixați asupra chipului indianului, încercând să poată citi pe el ca într-o carte deschisă, Amy a luat deodată o hotărâre. Ea şi-a descheiat lănțişorul cu ceasul de aur şi i l-a întins acestuia cele două obiecte cu un

aer hotărât.

Acesta le-a luat în palma deschisă cu un surâs, la care a adăugat un mormăit în semn de mulțumire:

— Ugh!

Ceea ce voia să spună exact acest „ugh” era ceva pe care Amy, puțin versată în limba indiană, nu ştia. Însă ea a văzut că sălbaticul se distra mai întâi cu tic-tacul ceasului. La o clipă după asta şi-a atârnat lănțişorul lângă colier.

Chipul crud a părut să i se lumineze un pic şi Amy a înțeles că într-adevăr cadoul ei îi făcea plăcere.

Totodată, ea a hotărât, în propriul său interes, să producă o şi mai multă bună dispoziție. Purta asupra sa o pungă plină cu aur. Însă dorea să păstreze această sumă pentru folosul propriu. De aceea ea şi-a scos din deget un inel îmbogățit cu rubine şi i l-a întins indianului.

Acesta a luat cu stângăcie micul obiect în mâinile sale enorme şi a fost un spectacol grotesc să încerci să vezi, însă fără rost, trecerea inelului pe degetului său mic.

Nereuşindu-i asta, el a prins mica bijuterie de colierul de perle, Apoi şi-a plimbat privirea plină de poftă nemăsurată pe un inel cu briliante strălucitoare care împodobea degetul tinerei fete.

Întrucât Amy voia să-l împace cu totul şi nu avea alt mijloc, a scos inelul din deget şi l-a întins şi pe acesta, pe care indianul l-a introdus în colierul său după ce i-a privit cu satisfacție scânteierea.

Amy i-a dat astfel bijuterii în valoare de cel puțin trei sute de dolari. Ea credea că era timpul să obțină ceva în schimb. Şi a făcut o încercare ca să vadă dacă aceasta nu-l dispunea pe hidosul monstru să vorbească.

— Eşti un mare şef, nu-i aşa? a întrebat ea, deschizând discuția aşa deodată.

— Da, Şarpele sălbatic un mare şef, a răspuns piele roşie pe un ton gutural.

— Mi s-a părut asta, căci cei mai mândri bărbați dintre indieni sunt şi cei mai mari şefi.

Şi întrucât nu a venit nici un răspuns, ea a continuat:

— Şarpele sălbatic este un nume frumos. Te afli de multă

vreme aici?

— Ugh!

— Vieţui eşti aici în această cabană?

— Şarpele sălbatic trăieşte aici.

— Ai şi altă familie decât această fiară sălbatică?

— Ugh!

Amy s-a simţit încurcată şi a rămas o clipă cu gura deschisă ca un peşte pe nisip.

— Animalul este domesticit?

— Animal foarte bun.

— El nu pare totuşi să fie aşa.

— Da.

— Atunci el face tot ce vrea Şarpele sălbatic?

— Ugh!

— Te rog totuşi să-mi spui ce înseamnă ugh?

— Ugh!

— Da, ugh!…

— Ugh!

— Într-adevăr, mă îndoiesc totuşi, s-a bâlbâit fata. Eşti un sioux?

— Cheyen. Sioux sunt o grămadă de indieni răi.

— Eu nu-s sigură nici de asta, dar îmi plac cheyenii.

Asta a părut să-l flateze pe piele roşie, căci a încercat să rânjească. Însă fiecare mişcare a chipului părea să-i pricinuiască o durere şi intenţia lui de a fi amabil îi producea cute dureroase pe faţă, destul de înfricoşătoare şi Amy şi-a promis să nu-l mai facă să râdă din nou.

— Locuieşti singur? a întrebat ea.

— Cu puma.

— Eu aş fi preferat să trăieşti singur, a suspinat Amy trecând-o fiorii.

După un timp de tăcere, ea a adăugat:

— E timp urât afară.

— Ugh!

— Sunt pe jumătate toropită şi mi-e foame. Şarpe sălbatic, vrei să-mi dai ceva de mâncare şi să mă laşi să rămân aici? a întrebat ea, hotărâtă să ştie imediat ce soartă o aştepta.

— Da!

— Calul meu este în coliba de alături?

— Ugh!

— Mi-ar plăcea mult să-mi prepar, ceva eu însumi. Numai ca marele şef să-mi spună unde pot găsi cele necesare.

Indianul s-a ridicat şi a plecat spre o poliță aflată în umbră, pe care Amy Andrews n-o văzuse încă.

Însă de-abia şi-a întins mâna după provizii, că de afară a ajuns un strigăt puternic.

— Acesta-i şeful cu fața palidă... El poate să vorbească squaw albă, a strigat indianul. În timp ce animalul s-a ridicat dintr-un salt, urlând. Şarpele sălbatic a părăsit repede coliba, urmat de puma munților, care mergea după el ca un câine.

Biata Amy a rămas din nou singură, stăpânită de îngrijorarea de a şti dacă noul venit era de aceeaşi origine ca locuitorul cabanei în care steaua ei rea o făcuse să eşueze.

— Trebuie să mai fie un necaz, a murmurat ea în sine. Ah, Dumnezeule, ai milă de mine!

O clipă după asta uşa cabanei a fost împinsă şi pe prag a înaintat omul pe care Şarpele sălbatic îl numise şeful alb.

La vederea lui. Amy a tresărit ca sub efectul unui curent electric şi o exclamație puternică i-a scăpat dintre buze.

CAPITOLUL IX

O FAMILIE TRAGICĂ

Şeful alb, a cărui apariţie de nesperat, în vârtejul viscolului, a fost anunţat de către indian, la vederea căruia tânăra fată a slobozit un strigăt de neînţeles de surprindere, nu era altul decât bătrânul trapper Gheară de urs.

Această cabană îndepărtată de lume, în munţi pustii şi sălbatici, era principalul său refugiu, al indianului, al lui puma şi al prietenilor săi.

El poseda încă în diferite locuri alte vizuini sau refugii, răspândite pe aici şi în colţurile cele mai sălbatice ale regiunii.

Însă toate acestea nu erau dispuse decât pentru o şedere mai mult sau mai puţin scurtă, în timp ce locuinţa în care se afla Amy servea de cartier general.

Instinctul lui aproape miraculos îl făcuse s-o găsească prin viscol şi furtună şi deşi se depărtase de la pista bună, a nimerit până la urmă pe aceea care ducea la cabana sa.

Prima lui ţintă era să meargă cu Amy. Şi când a văzut-o în faţa sa, salvată şi sănătoasă pe cea care o credea pierdută, a fost şi mai mult mirat decât tânăra fată.

— Ei bine! Asta-i ceea ce se numeşte o surpriză plăcută! a exclamat el.

Clătinându-şi capul de parcă nu-i venea să creadă ochilor, el continua să o examineze.

— Pe legea mea! Te credeam moartă de-a binele. Am venit aici doar ca să cercetez terenul. Mă gândeam să merg mâine ca să te dezgrop de sub zăpadă şi să-ţi fac o înmormântare onorabilă.

— Da, Cerul a fost cu mine. Am căzut cu viteazul meu cal într-o uriaşă avalanşă de zăpadă şi inteligentei animal m-a adus aici la loc sigur. Poți să-ți închipui cu cătă bucurie am salutat acest frumos foc!… Deşi la drept vorbind…

— A trebuit să ai mult curaj ca să te găseşti în faţa indianului cu puma al său, a completat, văzând-o întrerupându-se cuprinsă de fiori. De altminteri, nimic de mirare, căci eu nu ştiu ce era mai rău, indianul ori fiara. Dar cei doi îmi plac mai mult aşa cum sunt.

— Şi cum ai ajuns să ai o asemenea companie?

— Destul de simplu. În urmă cu câțiva ani am salvat pe indian de la stâlpul de tortură, unde urma să fie ars de viu. După aceea el s-a ataşat de mine ca un câine… în ce-l priveşte pe puma munților, eu l-am ridicat de mic, abia fătat… Cei doi şi poate calul sunt singurii prieteni pe care îi am în lume.

— Acum sper că mă vei socoti şi pe mine!

— Vom vedea asta. Deocamdată am să am grijă ca totul să fie în ordine aici, pentru ca să poți să te odihneşti fără grija de a fi stingherită. Pielea roşie, puma şi cu mine ne vom retrage într-un alt adăpost, ca să dormim la rândul nostru. Mâine dimineață eu voi fi devreme în picioare şi mă voi ocupa de prepararea unui dejun solid pentru noi toți.

Asta venea la vreme pentru Amy, care cădea de osteneală.

Astfel că, abia s-a lungit pe moile şi călduroasele piei de urs, că a şi căzut într-un somn adânc. Ea n-a deschis ochii decât a doua zi, atunci când Gheară de urs a trezit-o, explicându-i că dejunul era deja gata şi că venise vremea să se scoale.

Amy şi-a făcut o toaletă rapidă şi după ce a ieşit afară la aer liber, ea a fost în culmea fericirii văzând soarele strălucind din nou. Un dejun excelent, pregătit în parte de cheyen, o aştepta deja, Oricâte neajunsuri putea să le aibă bravul şef, talentul culinar era unul dintre puținele lui virtuți! El fripsese bine bucățile de cerb, care erau suculente şi fragede, intrând în gură ca untul, atât de bine încât Amy după ce a mâncat după voie, a declarat că ea nu mai dejunase ceva mai delicios.

— Ei bine, Miss, vino acum cu mine şi-ţi voi oferi o surpriză la care inima dumitale cu siguranţă nu se gândeşte. A spus deodată Gheară de urs.

Spre mirarea lui Amy, el a prins bufetul de un colţ şi mobila s-a mişcat împinsă de mână, ca şi cum ar fi alunecat pe o şină, antrenând cu el o parte din peretele cabanei, în aşa fel încât s-a creat o gaură largă şi întunecoasă.

Gheară de urs a aprins o torţă de pin răşinos şi la lumina sa fumegândă el a făcut-o pe Amy să intre în această deschidere.

Pe tânăra fată o cuprindea o mirare tot mai puternică.

Ei se aflau într-o peşteră în spatele cabanei ce-i masca intrarea naturală. Această grotă devenea tot mai spaţioasă pe măsură ce înaintau.

Cei doi au ajuns deodată într-un fel de încăpere naturală în stâncă.

Acolo dormea pe un fel de pat din frunze uscate un om legat cu nişte lanţuri fixate în stâncă, a cărui barbă şi părul erau cenuşii. Membrele îi păreau fără putere şi erau de o slăbiciune înspăimântătoare, iar privirea îi oglindea o suferinţă nemărginită.

Însă în ciuda groazei de care era cuprinsă şi a convingerii sale că tatăl ei era mort, Amy a recunoscut dintr-o aruncătură de ochi pe nenorocosul ce era ţinut prizonier într-un mod atât de crud.

— Vai, Dumnezeule! Dragul meu, iubitul meu tată!... Tu aici.... E o minune să te regăsesc, a strigat ea, căzând în genunchi.

— Copilul meu, fata mea.

Asta a fost ceea ce nefericitul a putut spune, strângând-o în braţe şi sărutând-o cu toată dragostea cu putinţă.

Deodată, îmbrăţişarea le-a fost tulburată de o voce poruncitoare, cu timbru neîndurător:

— Acum că vă ţin pe amândoi, mă gândesc că-ţi voi putea dicta condiţiile mele, Anson Andrews?

Uimită, Amy s-a întors spre cel care vorbise. Era trapperul Gheară de urs.

Nu se găsea decât la câţiva paşi de ei şi îi privea cu un ochi

care nu anunța nimic bun.

Prizonierul a încercat zadarnic să se ridice sprijinindu-se de pereții de care erau prinse lanțurile sale. Dar a recăzut la capătul puterilor, căci evident, nu rămăsese din el decât o umbră de viață.

Îngrozit, el îşi privea fiica atât de frumoasă şi îi strângea mâna ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi piardă din nou copilul.

Însă Amy îl examina pe trapper cu o privire extrem de mirată.

Până la acest înspăimântător moment ea nu avusese nici cea mai mică îndoială cu privire la fidelitatea călăuzei sale. Însă acum reîntâlnindu-l după ani lungi pe tatăl său, pe care-l plângea ca fiind mort, înlănțuit într-un loc care, după cum vedea, nu era decât o anexă a cabanei călăuzei sale, dezamăgirea sa a fost atât de mare şi de subită, încât inima de-abia mai pâlpâia şi nu a avut decât puterea să bâlbâie cu voce slabă:

— Ce înseamnă asta?… Ce s-a întâmplat totuşi?

— Am să-ți dau curând lămuriri suficiente, a fost răspunsul bătrânului trapper.

Acesta părea să fi devenit dintr-o dată un cu totul alt om. Vocea îi răsuna sonor şi imperios, talia i s-a îndreptat şi şi-a luat o înfățişare mai tânără. Până şi privirea îi strălucea mai arzătoare şi mai vie contemplându-i pe tată şi pe fiică. Însă aceasta era de o ardoare duşmănoasă.

Any l-a măsurat cu o uitătură sfidătoare:

— Făta îndoială, nu vezi nici un neajuns să-mi dai nişte explicații asupra comportării tale. Care-i cel puțin stranie şi a motivului pentru care se găseşte tatăl meu înlănțuit aici.

— O să le ai într-o clipă, frumoasă domnişoară, frumusețe care nu-i în armonie cu situația în care te găseşti, a replicat celălalt batjocoritor.

— Ah! Am observat că eşti un şarpe viclean şi un trădător şi mă crezi în puterea ta.

— Nu numai că eu cred, dar şi ştiu asta.

— Totuşi, cine eşti?

— Nu mă ignora, eu sunt trapperul Gheară de urs.

— Vai nu! Acesta-i cu siguranță un nume de împrumut, ce

ți l-ai însuşit pentru a scăpa de cercetările justiției. Te întreb încă o dată cine eşti şi cine te-a împins să joci cu mine acest dublu rol atât de vinovat şi de murdar?

— Ai să afli îndată. Acel om de acolo, tatăl tău, este duşmanul meu de moarte.

— Atunci tu eşti acela care l-a adus aici şi l-a aruncat în lanțuri.

— Eu sunt.

— Vai! Ce infamie!... Infamie! Dar ce rău ți-a făcut tatăl meu?

— El mi-a pricinuit o mulțime de rele şi încă rele mari de tot.

— Ştii că minți, căci niciodată în viața mea eu nu am făcut cel mai mic rău, a spus omul, cu vocea slabă.

— Într-adevăr, nu mi-ai făcut rău, Anson Andrews, deposedându-mă de averea mea prin intrigile tale?

— Eu nu m-am dedat la nici o intrigă. Comportarea ta dezonorantă este aceea care l-a împins pe tatăl tău să te dezmoştenească şi să mă lase moştenitor la tot ce a rămas după el.

— Sunt de acord că am pricinuit multe necazuri tatălui meu. Căci eram un cap înfierbântat. Şi dimpotrivă, tu ai ştiut tot timpul să-i câştigi încrederea. Am avut nevoie de bani şi cu siguranță că tu, Andrews, ai putut fi în stare să mă bagi în încurcături în calitatea ta de casier al tatălui meu şi ai refuzat cu încăpățânare să-mi oferi sumele necesare.

— Eu ți-am dat banii mei, toate economiile mele.

— Du-te la dracul cu cei patru souşi de milog! Aveam nevoie de mai mulți bani, pe care tu singur nu mi-i puteai oferi nici într-o sută de ani şi m-ai refuzat!

— Nu mi-am făcut decât strict datoria față de unchiul meu, al cărui casier eram.

— Şi eu eram fiul lui... şi cu toate acestea n-ai vrut să mă scoți din încurcături.

— Însă datoria îmi interzicea să o fac!

— Ei bine! Miss Andrews, ascultă-mă. Am avut de-a face cu nişte angajamente de o natură foarte presantă. Dacă eu nu plăteam la o zi fixă, s-ar fi descoperit într-o bună zi

furturile pe care le-am comis!

— Nişte furturi? s-a bâlbâit tânăra fată.

— Într-adevăr, nişte furturi, ca să spunem lucrurilor pe nume. Astăzi asta nu mă împiedică nimic să o mărturisesc! Am comis aceste furturi sub presiunea nevoii. Întrucât tatăl tău era surd la toate rugăminţile, mele, am hotărât să iau singur din casierie suma care-mi trebuia. L-am văzut foarte adesea pe tatăl tău deschizând şi închizând seiful şi am descoperit astfel combinaţia cifrului. În noaptea aceea eu m-am strecurat în birou, am deschis casa cu o cheie falsă şi mi-am îndesat în buzunar bancnotele. Din nefericire pentru mine, tatăl tău şi al meu s-au întors în acel moment de la o serată. Ei au observat că cineva s-a introdus în birou printr-o uşă deschisă. Nu-i nevoie să spun că acela eram eu. Dar ascuns. Tatăl meu a alergat să caute poliţia, în timp ce al tău mă urmărea. El găsise uşa deschisă şi intrând, acest Anson Andrews s-a oprit în faţa mea chiar în clipa când aveam deja în buzunare banii furaţi şi voiam să părăsesc încăperea. Am încercat să mă dau un necunoscut şi într-adevăr, el nu m-a recunoscut. Însă a sărit asupra mea şi m-a strâns de gât. Cu siguranţă că m-ar fi strangulat, sau m-ar fi pus şi mai rău la punct, dacă eu, în legitimă stare de apărare, nu-i înfigeam cuţitul în şold. Însă era prea târziu. La uşă am fost oprit de un agent de poliţie şi de către tatăl meu, care m-a recunoscut imediat: „M-am săturat de tine şi de furturile tale. Pleacă! Tu nu mai eşti fiul meu şi să nu mai ai vreodată îndrăzneala să apari în faţa ochilor mei! a strigat bătrânul.” Nu l-am mai făcut să zică a doua oară. El a plătit pe agentul de poliţie ca să nu spună nimic şi eu am întins-o. Din ziua aceea nu l-am văzut pe tatăl meu. El a murit la câţiva ani după asta şi m-a dezmoştenit. Însă dimpotrivă, eu v-am regăsit pe voi. După cum vedeţi, a adăugat el cu un râs diabolic, care a făcut-o să tremure pe tânăra fată.

Bătrânul ei tată îşi ţinea capul aplecat şi nu făcea nici un gest care putea arăta dacă auzise sau nu confesiunea mizerabilei rude.

— Şi deci te interesează în amănunt cum l-am făcut prizonier pe tatăl tău şi pentru ce îl ţin în lanţuri?... a

întrebat mizerabilul cu o politețe, care era un rafinament răutăcios.

Tânăra fată a făcut un gest fără să-l privească.

— Da, a spus ea încetișor.

— Atunci, să-i dăm drumul! Rana pe care tatăl tău a primit-o din mâna mea era aproape mortală. Aceasta nu s-a întâmplat decât datorită robusteții sale fizice, care l-a restabilit. În ce mă priveşte, eu am venit în Far-West, unde am început-o cu creşterea vitelor într-o vale splendidă, la vreo sută de mile de aici, cel puțin. Acolo mi-aş fi găsit prosperitatea, dacă n-aş fi atras atenția vigilenților asupra mea prin câteva mici păcate din viața privată. Nu vă foloseşte să vă dau mai multe amănunte, căci nu aveți nevoie să ştiți cum şi unde am violat legea. În timp ce-mi duceam aici existența în calitate de colon, apoi ca trapper şi vânător şi în cele din urmă ca renegat, tatăl tău a ştiut să-şi facă jocul şi să se folosească de bogăția care trebuia să-mi revină mie. Mi-a aruncat ca un os de ros o sumă de bani, exact atât de mare pentru a-mi putea plăti înmormântarea şi iubitul meu văr m-a curățat de moştenire. Ştii că asta nu i-a adus fericirea. Un faliment la bursă l-a făcut să piardă averea şi ca să nu lase să moară de foame femeia şi copilul, el a venit aici în Far-West, unde a devenit căutător de aur. O întâmplare ciudată m-a făcut să-i salvez viața. De atunci, el s-a ataşat de mine din recunoştință, nerecunoscându-mă sub numele pe care îl luasem ca om de frontieră... Lucrul era de altminteri greu, căci între tânărul de optsprezece ani care eram atunci când am fugit şi bărbatul ajuns la patruzeci, purtător al unui păr pe cap şi al unei bărbi lungi, cum eram, nu exista nici o asemănare. Însă eu l-am recunoscut de la prima privire. Noi devenisem deci buni prieteni. Cel puțin aşa credea el atunci. El extrăsese deja o mare cantitate de aur, în timp ce eu am rămas la strâmtoare. Poate eram prea comod... Într-o perioadă afacerile m-au reținut departe vreo câteva săptămâni. Când am revenit, l-am găsit pe tatăl tău pe punctul de a se îndrepta spre est. El descoperise cu câtva timp în urmă un filon foarte bogat şi acum când era avut, voia să se înapoieze la ai săi. N-a vrut să-mi spună unde îşi

ascunsese aurul, căci în timpul absenței mele câțiva mineri i-au deschis ochii asupra învârtelilor mele.. Când m-am oferit să-l însoțesc pentru a-l ajuta, el s-a mulțumit să-mi dea o bancnotă jegoasă de o mie de dolari, pentru că, spunea el, vedea că eram la strâmtoare.. Nu mă interesa defel această mie de dolari. Ci mai mult cei o sută de mii ai lui. Şi am jurat să pun mâna pe ei. El a plecat deci singur spre stația cea mai apropiată. Dar eu i-am întins o ambuscadă pe drum cu prietenul meu indian şi l-am amenințat cu moartea dacă nu voia să ne dezvăluie pe loc unde îngropase comoara. Căci nu o lua cu el acasă, în est. Se gândea să revină mai târziu cu oameni siguri ca să o caute şi s-o ducă. A refuzat cu îndărătnicie. Atunci eu l-am adus aici şi aici a rămas o vreme îndelungată. Pentru că nu mi-a spus nimic, căci eu vreau să am aurul său. Asta-i ceea ce mi-am pus în cap şi nimic nu mi-o va putea schimba cu ceva..

Vorbind astfel, el şi-a scos peruca, ce era făcută cu multă artă şi barba falsă şi şi-a arătat adevărata înfățişare.

După ce mizerabilul şi-a dezvăluit diabolicele sale intenții, Amy Andrews, ca paralizată şi cu starea sa de spirit răvăşită, a privit fux timp de câteva secunde chipul frumos bronzat şi energic, însă fals şi vicios al vărului său.

— Aşadar, eşti acel Henry Hammond despre care tatăl meu se exprima atât de afectuos în scrisorile sale? Eşti acel josnic ticălos care venea la mama mea şi-i spuneai poveşti despre moartea subită a tatălui meu şi...?

— Da, eu sunt acel om! a spus trapperul cu un zâmbet rece, întrerupând-o pe tânăra fată.

— Ai descoperit atunci, spre marea ta mirarea că noi nu eram bogați.

— Da, însă am descoperit atunci că eram îndrăgostit de moarte de dulcea şi drăguța mea verişoară Amy şi eram dispus cu totul să mă căsătoresc cu ea. L-aş fi pus în libertate imediat pe tatăl tău şi el nu trebuia decât să jure că nu va trăda trecutul meu. Ar fi trebuit de asemenea ca în testament să o instituie pe fiica sa ca unică moştenitoare.

— Ah, ce netrebnic! a spus Amy tremurând de indignare şi dezgust.

— O ştiam, frumoasă verişoară!

— Şi ce vrei să faci acum cu tatălui meu şi cu mine? a întrebat tânăra fată înfrigurată.

— Ah! Asta-i foarte simplu. Va trebui ca tatăl tău să-mi dea banii lui şi tu să fii soția mea, a răspuns cu răceală ticălosul.

CAPITOLUL X

O STRANIE CERERE ÎN CĂSĂTORIE

Tatăl lui Amy Andrews a făcut eforturi ca să se ridice. Dar asta i-a fost cu neputință. El a recăzut în letargia sa obişnuită şi a suspinat din adâncul ființei sale. Doar printre buzele ce-i tremura a exprimat ceea ce resimțea:

— Ai îndrăzneala să-mi faci o asemenea propunere, ca şi cum consimțământul meu ți-ar fi asigurat! a exclamat Amy cu o lucire dureroasă în ochi, pe un ton în care se amestecau mânia cu indignarea.

— Fără îndoială. De ce nu?

— L-ai şi cerut?

— Da, de ce nu?

— Deci eu va trebui să mă căsătoresc cu un asemenea monstru, a strigat ea cuprinsă de un înspăimântător acces de furie. Nu înțelegi că mă insulți cu o astfel de propunere?

— Dragostea mea, ne vom căsători!

— Nu, nu voi face asta!… Niciodată!… Niciodată!

— Nu uita, porumbelul meu, că eşti în puterea mea!

— Cum aş putea uita aici unde îți am înainte fața ta diabolică!

— Calmează-te! Nu mă întărâta împotriva ta prin insulte de care ai putea să te căieşti.

— Ah! Ai avea îndrăzneala să mă maltratezi?

— Oh! Asta nu-mi va fi extrem de greu.

— Şi totuşi spui că mă iubeşti?

— Foarte adevărat.

— Ah! Dumnezeu să mă păzească de cel ce ți-a inspirat o asemenea dragoste!

— Asta-i o dragoste adevărată. Când vei fi soția mea, voi avea cea mai mare grijă pentru tine şi pentru dragostea ta, îți voi schimba modul de viață. Voi putea să joc cu uşurință rolul unui erou al virtuții, căci voi fi atunci destul de bogat şi numai sărăcia a făcut din mine un criminal.

— Ai să-mi dai adevăratul tău nume?

— Bineînțeles şi nu vei putea pretinde mai târziu că am încercat să mă prezint sub alt mame.

— L-ai ținut pe tatăl meu în lanțuri şi ai făcut toate încercările posibile pentru a-i smulge secretul lui… însă el a rămas ferm împotrivindu-se tuturor încercărilor tale… Dar eu sunt copilul lui.

— Dacă va persista să se încăpățâneze, atunci îl voi ucide.

— Ah, nu… nu! Asta nu!

— Oh! Oh! Inimioara mea dragă, vom vedea fără îndoială atunci. Fii sigură că voi avea banii tatălui tăi, iar tu vei fi femeia mea.

— Nu, nu vei primi nici o centimă de la tatăl meu şi eu nu voi fi niciodată soția ta!

— Amin!

Acest cuvânt a fost pronunțat cu o voce gravă. El ieşise de pe buzele prizonierului înlănțuit.

— Atunci vei rămânea aici până la moartea ta! a strigat el spumegând de furie.

La un minut după asta, el a dispărut.

Amy Andrews se găsea singură cu nefericitul său tată, care în amintirile ei rămăsese ca o imagine a bărbăției şi vigorii, dar pe care îl găsise acum pe marginea mormântului şi aproape în întregime distrus.

Rămaşi singuri, tânăra fată s-a gândit să-i pună totuşi nişte întrebări tatălui său, care trebuia să cunoască bine peştera petrecând aici atâția ani. Ea credea că nu era chiar atât de evident pe cât pretindeau persecutorii lor şi anume că deschiderea spre cabană ar fi unica ieşire din grotă.

— Amy, a exclamat atunci prizonierul cu o energie reînnoită, care nu-i mai era cea obişnuită. Trebuie să existe încă şi o altă ieşire… şi-am să-ți spun de ce am această ipoteză. Într-o zi când indianul a fost nevoit să părăsească

această cabană, el a adus aici cruda sa bestie pentru ca să mă supravegheze. Timpul de pază i s-a părut fără îndoială prea lung fiarei, căci s-a sculat şi a dispărut în colțul acela întunecos. Când s-a întors după vreo oră, avea în gură o antilopă, pe care a devorat-o aproape de mine.

— Am să cercetez această ieşire şi o voi găsi! Presupun să nu fie prea strâmtă pentru noi.

— Aşa cred şi iată pentru ce. Într-o noapte am auzit un urlet în peşteră şi mi-am închipuit mai întâi că era puma, însă mârâitul avea un alt sunet şi curând m-am convins că am de-a face cu un urs mare, care tocmai dispărea…

— Iată că chestiunea e lămurită, a zis Amy. Aici trebuie să fie o a doua ieşire şi dacă un urs a putut să iasă pe acolo, vom putea face şi noi la fel cu uşurință. De îndată ce se va lăsa noaptea voi inspecta amănunțită grota. Din fericire am o cantitate bună de chibrituri asupra mea. Ridică-ți capul, tată! Să privim viitorul cu încredere. Îi vom dejuca planurile acestui om. Asta-i sigur!

După un moment, bătrânul a întrebat-o:

— Dar spune-mi, copilul meu, cum ai ajuns pe aceste meleaguri şi ce scop ai urmărit?

— Tată, acest om, acest Henry Hammond, a venit la noi, după cum s-a amintit mai adineaori şi ne-a anunțat pe mama şi pe mine că tu erai mort şi ca dovadă a adus o mână de aur. Afirmând că aceasta era moştenirea pe care ne-ai lăsat-o. L-am primit bine, căci aveam încredere şi el însuşi părea să se comporte ca prieten față de noi. În cele din urmă m-a cerut în căsătorie. Când i-am zis că nu-l iubesc şi că nu voi putea deveni niciodată femeia lui, el a lăsat să-i cadă masca şi a venit cu amenințări înfricoşătoare… Eu a trebuit să recurg la mijloace extreme şi să fac apel la poliție. El a dispărut atunci dintr-o dată şi după aceea nu l-am mai revăzut. Într-o noapte mama m-a trezit şi mi-a spus că avusese un vis ciudat şi că ea te-a văzut prizonier într-o aşezare de mineri, trăind acolo mizerabil. Acest vis m-a speriat atât de mult, încât n-am mai avut odihnă acasă şi m-am hotărât să fac o călătorie în Far-West pentru a cerceta toate taberele de mineri ca să te găsesc, sau să obțin

informații despre soarta ta. Întâmplarea a vrut ca la prima mea călătorie în Paradisul Jucătorilor, conductorul diligenței să fie marele cercetaş Buffalo Bill. El îndeplinea în mod provizoriu această meserie de surugiu, pentru că voia să-şi dea seama de metodele folosite de către bandiții ce infestau drumul poştal.

— Eu l-am cunoscut bine după nume, fiica mea. Acesta trebuie să fie un om cu totul extraordinar!

— În diligență călătorea cu mine un spion de-al bandiților şi fără intervenția lui Buffalo Bill acela m-ar fi jefuit. Însă cercetaşul l-a ucis şi mi-a înmânat banii şi bijuteriile. Le luasem pe acestea din urmă ca să le vând în cazul când mi-ar fi lipsit banii. Şi mai află încă, dragă tată. Buffalo Bill cunoaşte povestea mea. Acesta-i un om în care poți avea încredere şi sunt convinsă că el va găsi în curând urmele mele şi va izbuti să ne elibereze.

— Tot ceea ce îi este cu putință unui muritor, Buffalo Bill este acel om în stare să facă! a răspuns prizonierul convins.

CAPITOLUL XI

ÎNVINGĂTORUL BUFFALO BILL

I-a trebuit destulă vreme lui Buffalo Bill ca să-şi revină după înfricoşătoarea luptă cu nebunul, în peştera unde-şi căutase un refugiu împotriva viscolului ce făcea ravagii.

Prima lui grijă după asta a fost de a îngropa cadavrul aceluia pe care îl doborâse şi deasupra gropii a îngrămădit nişte pietre şi a făcut un fel de monument funebru.

Îndeplinirea acestei datorii a fost pentru el o nouă ocazie de părere de rău de a fi ucis pe acest mizerabil nebun. După ce s-a achitat de asta, eroul nostru s-a întins la pământ în peşteră pentru a dormi în restul nopți şi a-şi recăpăta forțele.. Când s-a trezit a doua zi dimineața, el s-a simțit vioi şi bine dispus şi a avut bucuria să constate că primejdioasa furtună de zăpadă se potolise pe timpul nopții.

După ce a luat dejunul de dimineață, Buffalo Bill şi-a încălecat calul şi a pornit mai departe prin Munții Stâncoşi. El spera ca aici să descopere urmele tinerei fete pe care o căuta şi ale lui Gheară de urs, despre afacerile căruia avea o impresie neplăcută.. Căci acesta nu putea fi cu vederi oneste dacă înşelase încrederea acestui copil fără experiență, cu afirmații false.

El presupunea că trapperul voia s-o ducă pe tânăra fată în vreo ascunzătoare în mijlocul stâncilor, pentru a o sechestra acolo şi a cere plata unei considerabile sume de bani în schimbul eliberării sale.

— Acest bătrân cumsecade nu mi-a plăcut niciodată, acesta ce propagă în jurul său un zgomot care dă de gândit. Este ciudat din partea lui Dave că a pus-o în legătură pe

tânăra fată cu acest bătrân viclean şi voi avea grijă ca acest patron al Casserolei să părăsească regiunea! şi-a spus Buffalo Bill.

Pe la sfârşitul celei de a treia zi întâmplarea i-a pus în faţa ochilor un fragment de stofă ce flutura agăţată de un arbore.

El s-a apropiat şi a recunoscut că aceasta era o basma de femeie. Luată de vânt, pânza se deşirase parţial. Zăpada o udase, iar gerul o înghețase. Însă era solid înfăşurată şi fixată pe locul unde se întâlneau două crengi.

Amy trebuie să fi trecut călare pe sub acel copac. Vântul suflase în crengi uşoara ţesătură smulsă de pe capul fetei.

Buffalo Bill nu avea nici o îndoială că acest obiect n-ar fi aparţinut tinerei în ajutorul căreia mergea.

După ce a examinat cu mare grijă ceea ce găsise, cercetaşul a dedus din acest studiu câteva informaţii şi date, care toate confirmau întocmai evenimentele. Iată-le în ordinea lor:

Basmaua atârna de mai multe zile în crengi.

Ea fusese smulsă de pe capul tinerei fete în timp ce trecea călare pe sub arbore.

Felul în care basmaua se prinsese permitea concluzia că Amy se îndrepta spre est.

Această basma fusese pierdută în timpul nopţii şi fără îndoială în cursul furtunii, care se dezlănţuise puţin după plecarea din Paradisul Jucătorilor. Fără asta, Amy Andrews s-ar fi întors ca să şi-o ia.

Dacă tânăra fată n-o făcuse, era dovada că ea fugea de zor din faţa viscolului, pentru a ajunge la vreun refugiu oarecare şi că ea nu putuse să se oprească.

Gheară de urs era un trapper prea experimentat pentru a nu se mulţumi, pe o asemenea furtună, cu un adăpost provizoriu, care putea să-l găsească cu uşurinţă în orice loc.

Faptul că tânăra fată a fost obligată să continue să călărească prin furtună şi viscol, mai dovedea că domiciliul ei final, probabil o cabană din lemn, nu putea fi prea departe.

Cu instinctul omului născut să fie căutător de urme, Buffalo Bill se luase acum pe drumul parcurs de biata Amy în acea noapte sinistră.

Acel drum l-a dus la o pantă extrem de prăpăstioasă, de la înălțimea căreia cu siguranță că ea se prăbuşise cu calul său într-un abis nemaipomenit de adânc.

Buffalo Bill contempla acest strâmt hău de sub el, încercând să-şi explice cum putuse Amy Andrews să coboare pe acolo, căci avea presentimentul că trecuse prin acel loc, când deodată a observat un subțire nor de fum ce se unduia urcând spre cer. Undeva încolo, mai departe.

— Cerule! Am găsit, a exclamat el.

Cercetaşul nu avea nevoie de un studiu lung al locurilor pentru a descoperi cea mai scurtă cale care să-l conducă la cabana de unde se înălța fumul.

Atunci când a ajuns la vreo sută de metri de locuința lui Gheară de urs, privirii sale i s-a oferit o scenă pe cât de neprevăzută, pe atât de îngrozitoare în fața lui au apărut patru persoane şi un puma, destul de bine dresat de către trapper.

Amy Andrews era îngenunchiată în fața lui Gheară de urs, cu mâinile ridicate în sus într-o atitudine de implorare.

Tatăl ei era legat de un brad şi în fața nefericitului, foarte aproape de el, se afla Şarpele sălbatic, care depunea toate forțele pentru a reține fiara şi a-l împiedica să se arunce prea devreme asupra bătrânului ca să-l devoreze.

Priveliştea era atât de convingătoare prin grozăvia ei, încât lui Buffalo Bill nu i-a trebuit mult ca să înțeleagă destul de exact, cuvintele pe care le rostise până atunci Gheară de urs:

— Tatăl tău să-mi dea tezaurul lui, iar tu să consimți să-mi devii soție! În caz contrar, puma al meu va termina cu acest bătrân!

Trapperul era în întregime în prada dublei sale dorințe şi a unei mânii fără margini, încât nu a simțit absolut deloc apropierea cercetaşului.

Cu o iuțeala fulgerului, Buffalo Bill şi-a pus la umăr carabina şi din prima descărcătură l-a întins pe puma cât era de lung pe lespezile de stâncă. Aproape în acelaşi timp a răsunat o a doua lovitură şi indianul, cu craniul zdrobit, s-a prăbuşit aproape de tiară.

Cercetaşul şi-a scos atunci revolverul şi a înaintat spre

nelegiuit şi fără a se teme de el, i-a aruncat aceste cuvinte:

— Mâinile în sus, ticălosule, sau primeşti în cap glonțul meu!

Ghearã de urs văzându-şi acoliții uciși, iar el însuşi în fața revolverului lui Buffalo Bill, s-a crezut pierdut.

Însă aproape mai repede decât gândul, el a apucat-o de mijloc pe Amy Andrews, rămasă îngenuncheată înaintea sa şi a încercat să o folosească împotriva adversarului ca pe un scut, vrând să scoată simultan unul din cele două revolvere ale sale.

Siguranța tirului cercetaşului a zădărnicit însă această manevră.

Netrebnicul se curbase pe spate şi se ascunsese după sărmana ființă înspăimântată, în aşa fel încât corpul îi era în întregime protejat de cel al victimei sale, în afară de frunte şi de ochi. Ce o depăşeau.

Asta era de ajuns pentru cercetaş. Un fulger, o detunătură... şi izbit între cei doi ochi, mizerabilul s-a lungit în omăt.

O clipă după asta, Buffalo Bill a luat-o în brațe pe fericita şi speriata Amy, care striga printre suspine:

— Vai, Buffalo Bill, ştiam sigur că ai să ne salvezi!

Tatăl şi fiica fuseseră surprinşi în timpul tentativei de evadare şi amândoi se văzuseră puşi în fața alternativei de a se supune condițiilor crudului răpitor, sau de a muri. Şi alegerea trebuia să fie imediată.

— Atunci am ajuns la țanc! Ce fericire pentru regiune că noi am curățat-o de acest trio! a făcut cercetaşul râzând.

Firește, tatăl şi fiica au revenit la Paradisul Jucătorilor, de această dată sub protecția lui Buffalo Bill. Ei au rămas aici până s-au simțit îndeajuns de refăcuți pentru a putea întreprinde lunga călătorie ce o aveau de făcut ca să ajungă la căminul lor din est.

Însă a trebuit să se obişnuiască cu un alt hotelier, căci bravul Dave a avut o discuție între patru ochi, cum se spune, cu Buffalo Bill.

Argumentele zdrobitoare ale acestuia n-au fost fără efect, făcându-l să judece avantajele de a vinde cât mai repede

hotelul şi a căuta o regiune unde nu se ştia că el intermedia atragerea hoților şi a bandiților.

După ce bătrânul Andrews a dezgropat comoara sa în condiții de securitate deplină, tatăl şi fiica şi-au luat rămas bun, asigurându-l cu cele mai fierbinți sentimente de recunoştință pe faimosul cercetaş Buffalo Bill, apărătorul şi sprijinitorul oprimaților.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAP. I CĂLĂTORUL MUT 3
CAPITOLUL II UN ZBOR PE FEREASTRĂ 10
CAPITOLUL III BĂTRÂNUL TRAPPER GHEARĂ DE URS 19
CAPITOLUL IV UN OM PREVENIT VALOREAZĂ CÂT DOI 25
CAPITOLUL V PIERDUŢI ÎN ZBUCIUMUL ZĂPEZII 31
CAPTOLUL VI PE URMELE NEBUNULUI 40
CAPITOLUL VII LUPTA DIN PEŞTERĂ.....45
CAPITOLUL VIII LA ŞARPELE SĂLBATIC 51
CAPITOLUL IX O FAMILIE TRAGICĂ 60
CAPITOLUL X O STRANIE CERERE ÎN CĂSĂTORIE.....69
CAPITOLUL XI ÎNVINGĂTORUL BUFFALO BILL.....73
CUPRINS 78

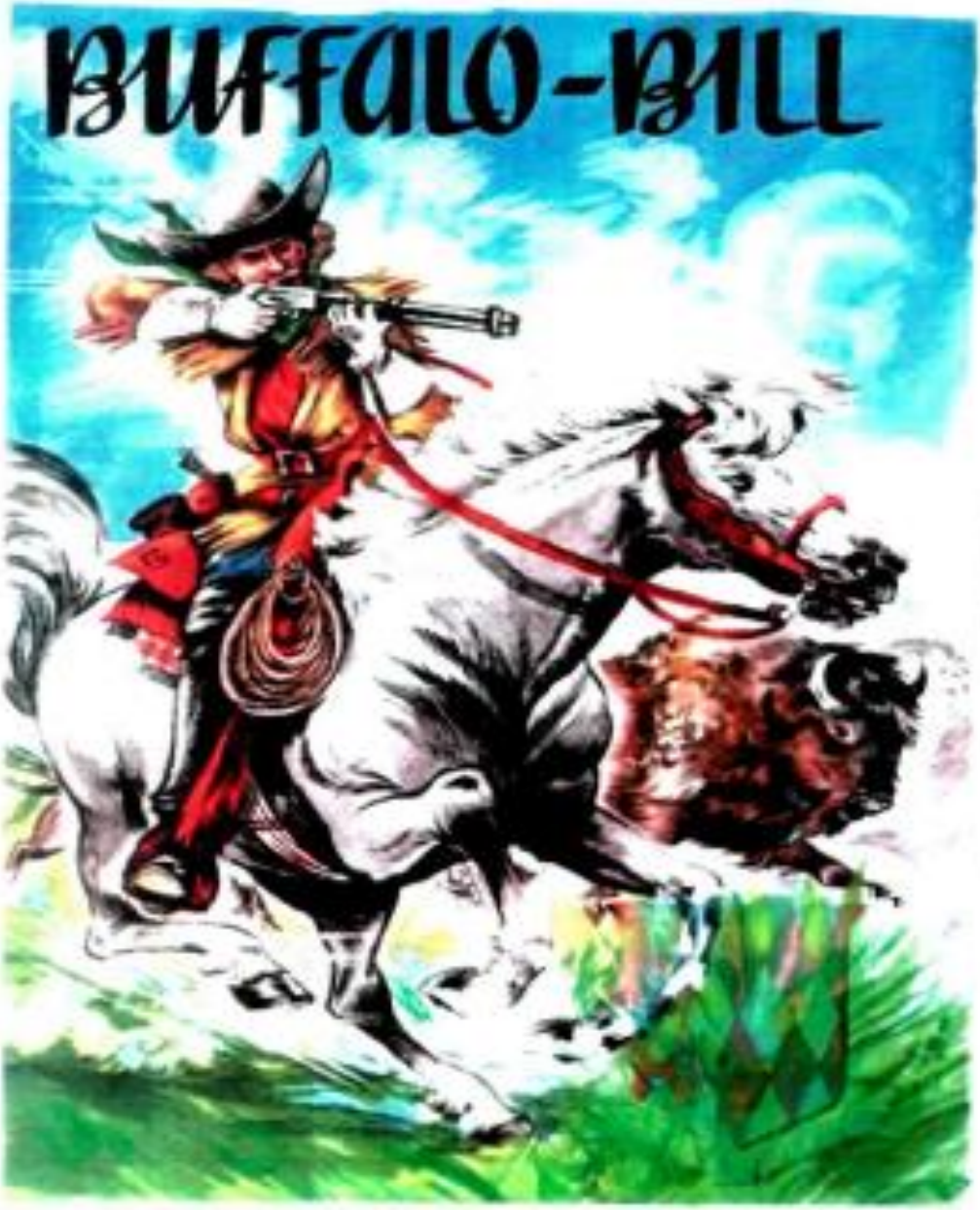

1846 – 1917

William Frederic Cody, zis Buffalo (bizonul), datorită performanțelor în doborârea acestor animale, ca vânător